

'Απ' Όλα

Το Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τμήμα Έγγραφής Έξαμήνου

Αι την Τουρκίαν Γρ. 10

το Ξεωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

⇒ ΓΡΑΦΕΙΑ ⇐

Γαλατά, Περμπτολάζαρον, Σαατοή Χάν, 16

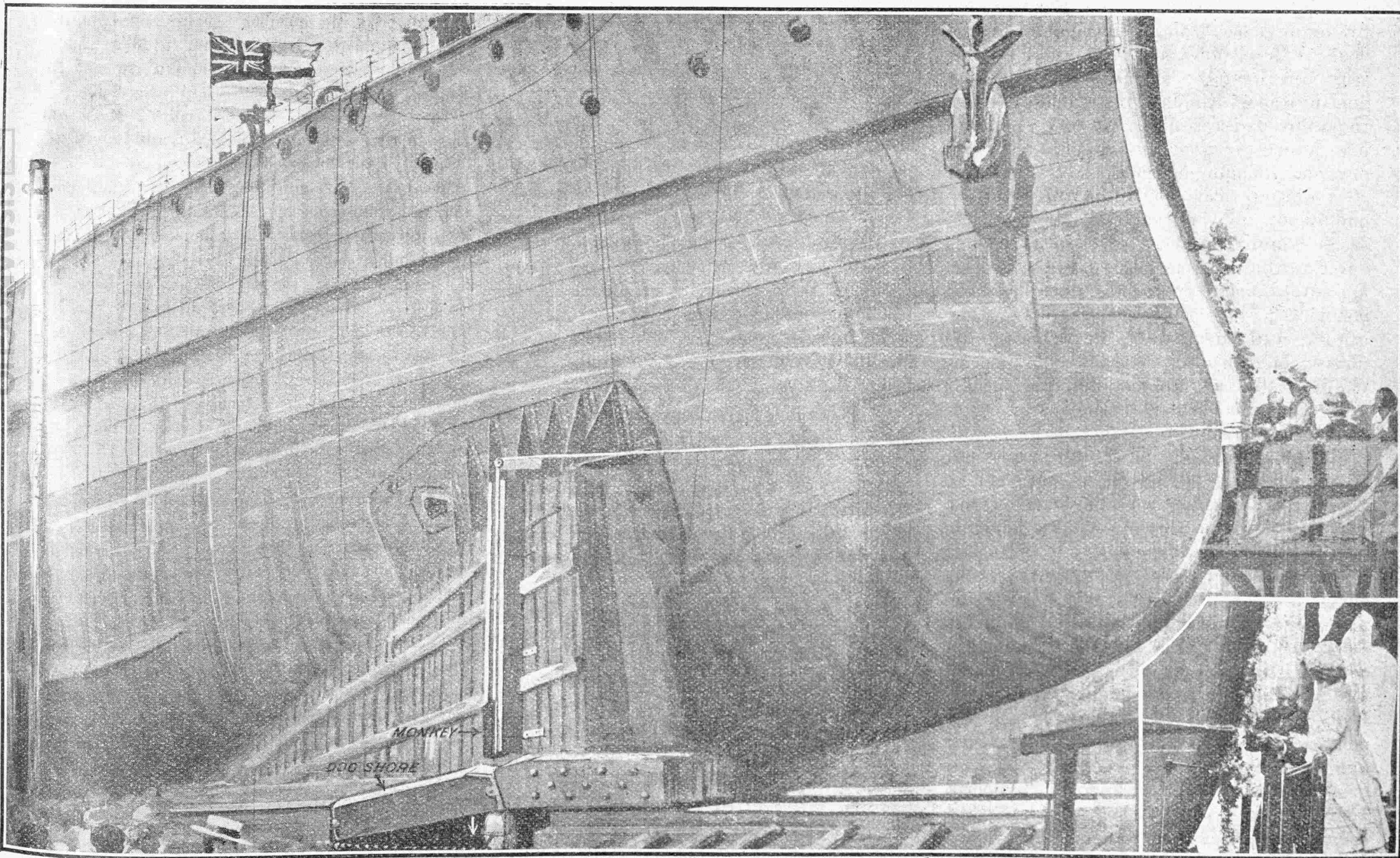
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Το φύλλον άπανταχού του Κράτους παρ. 20

Αι άποδείξεις δέον να φέρωσι τας υπογραφάς του διευθυντού και διαχειριστού.

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΔΡΗΤΝΑΟΥΤ ΚΑΘΕΛΚΥΟΜΕΝΟΝ

ΚΟΜΨΟΤΗΣ: ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΊΔΕ

Όταν, κατά την αυριανήν περικοπήν του Εὐαγγελίου, ὁ Ναθαναήλ διετύπωσεν εἰς τὸν Φίλιππον ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ Μεσίου, τὸν ὁποῖον ἀνήγγειλε πρὸς αὐτὸν ὁ Φίλιππος, οὗτος ἀντὶ πάσης ἄλλης πειστικῆς ἀποδείξεως, ἀντὶ μακρῶν λόγων, ἀπήντησε μὲ δύο μόνον λέξεις: Ἔρχου καὶ ἴδε.

Τόσον ἦτο βέβαιος περὶ τῆς θείας τοῦ Ἰησοῦ ὑπεροχῆς, τόσον ἦτο τετλημένος ἐκ τῆς ἐπιβολῆς, ἣν ἐξήσκουν οἱ λόγοι, αἱ πράξεις καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ Θεανθρώπου, ὥστε, ὡσεὶ φοβούμενος μὴ διὰ τῶν λόγων ὑποβιβάσῃ Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εὐηγγελίζετο, ἐπεκαλέσθη τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν τοῦ ἀμφιβάλλοντος, τὴν ἀτομικὴν παρατήρησιν τοῦ Ναθαναήλ. Καὶ ὁ Φίλιππος δὲν ἠπατήθη· διότι ὁ Ναθαναήλ, ἀφοῦ εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι εὐρίσκετο πρὸ Ἐκεῖνου, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει μυστήριον, ἀνεφώνησε: «Σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Παρήλθον πολλοί, πάντοτε πολλοὶ αἰῶνες. Καὶ ὅμως τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, δὲν παύει νὰ εἶναι παντοτεινῆς ἀξίας καὶ συνεχῶς χρήσιμον δι' ἡμᾶς.

Υπάρχουν ἀκόμη οἱ Ναθαναήλ, πολὺ περισσότερο τοῦ ἱστορικοῦ καχύποπτοι, πολὺ ἐκεῖνου διστακτικώτεροι καὶ τί λέγω; οὐ μόνον ἄπιστοι, ἀλλὰ καὶ συκοφάνται μιᾶς μεγάλης καὶ αἰωνίας θρησκείας, μισαροὶ κατηγοροὶ ἐνὸς Μάρτυρος Ἐθνους. Πρὸς ὅλους αὐτούς, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, ἀντὶ παντὸς ἐπιχειρήματος πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀληθῆ ὁδὸν καὶ τὴν ἀκριβῆ ἀντίληψιν, ἣ ἀπάντησις τοῦ Φιλίππου ὑπεραρκεῖ:

— Ἔρχου καὶ ἴδε.

Ναί, ἔρχου καὶ ἴδε, σὺ, ὦ ἄπιστε, σὺ, ὅστις ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους τῆς καρδίας σου ἐκφέρεις τὰς βαρυτέρας ὑπονοίας ἐναντίον θρησκείας, ἣτις ἐξεπολίτησε τὸν κόσμον σύμπαντα καὶ οὐ μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ βάθη τῶν ψυχῶν ἐξεκαθάρισεν, ὦ σὺ, ὅστις ἀπολαμβάνεις τώρα τοὺς καρποὺς καὶ τὴν σκιάν παμμεγίστου καὶ αἰωνοβίου δένδρου, ἐνῶ ταυτοχρόνως διὰ τῆς ἀγνωμοσύνης σου δηλητηριάζεις τὰς ρίζας αὐτοῦ, ἔρχου καὶ ἴδε τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν κατακρίνεις, ἔρχου καὶ ἴδε μέχρι τῶν βαθυτάτων καὶ ἀποκρύφων μυστηρίων αὐτῆς τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν ἀπαρνέσαι.

— Ἔρχου καὶ ἴδε. Τί ἦσο, ὦ ἄνθρωπε, προτοῦ ἢ θρησκεία αὕτη ἐμφανισθῆ; θεώρησον τὸν βυθὸν καὶ τὴν σαβίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνδιέτριβες, ρύψε ἐν βλέμμα εἰς τὴν ἀγριότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐνεκαυχᾶσο καὶ εἰπέ, ἂν δύνασαι πλέον νὰ κρατήσης ἐπὶ πολὺ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοιούτων ἀπανθρώπων σκηνῶν. Ἔρχου καὶ ἴδε τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἀγῶνας τῆς νέας θρησκείας καὶ τοῦ Εὐγενοῦς Ἐθνους, τὸ ὁποῖον τὴν ἐνεστερονίσθη καὶ τὴν ἀνέδειξε θρησκείαν τῶν πατέρων του, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κλίνης γόνυ ἐξ εὐγνωμοσύνης, πίστεως καὶ ὑπερηφανείας, καὶ θ' ἀναφωνήσης τὸν λόγον τοῦ Ναθαναήλ.

ΛΗΘΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ παρελθούσα ἑβδομάς διὰ τὰ χρονικά τῆς Ὀθωμανικῆς Βουλῆς θὰ μείνη ἱστορικὴ. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς δευτέρας, συζητουμένου τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὁ Ἰσμαήλ Κεμάλ βέης σφοδρότατα ἐπετέθη κατὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸ σύστημα, ὅπερ ἀκολουθεῖ εἰς τὴν ἐκχώρησιν σιδηροδρόμων καὶ δὴ τοῦ σιδηροδρόμου Βαγδάτης. Ὁ Μ. Βεζύργης, θεωρήσας τοὺς λόγους τοῦ Ἰσμαήλ Κεμάλ προσδλητικῶς, τὸν ἐπλησίασε καὶ κατεδίβασε τὰς χεῖρας τοῦ βουλευτοῦ χειρονομῶντος, ἐνῶ δ' οὗτος διεμαρτύρητο, ὁ βουλευτὴς Σερρών Δερβίς βέης κατέφερε ράπισμα κατὰ τοῦ Ἰσμαήλ Κεμάλ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι, τῆ ἐπεμβάσει πολλῶν βουλευτῶν, ὁ Δερβίς βέης ἐζήτησε συγγνώμην, οὐχ ἦττον ἢ διαγωγή τοῦ βουλευτοῦ τούτου πολὺ δυσμενῶς ἐσχολιάσθη.

Κατὰ τὰς ἐπομένας συνεδρίας συναζητήθησαν αἱ διάφοροι πιστώσεις καὶ ἡ ἀγορὰ ὀπλιταγωγῶν. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ὠμίλησε περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς πιστώσεως 500,000 λιρῶν διὰ τὰ ὀπλιταγωγὰ, ἣτις καὶ μετὰ μικρὰν συζήτησιν ἐψηφίσθη Ὡσαύτως ἐψηφίσθη ἡ μετὰ τῆς Βουλγαρίας προσωρινή ἐμπορικὴ σύμβασις.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς τετάρτης ἐπερατώθη ἡ ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ προϋπολογισμοῦ συζήτησις, ὁμιλησάντων τῶν βουλευτῶν Ζιὰ βέη, Δαγαβοριάν, Βαρτακές, Ἰσμαήλ Χακὴ καὶ τοῦ κ. Χωναίου.

Ἐκ τῶν ἐλληνοτουρκικῶν συνόρων ἐπάλληλα ἀγγέλλονται τὰ ἐπεισόδια καὶ αἱ συγκρούσεις. Μέγας ἐρεθισμὸς ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς μεθούρους σταθμούς. Καίτοι δὲ δὲν ὑπάρχουν φόβοι συνεπειῶν ἐκ τῶν μονομερῶν τούτων ἐπεισοδίων, ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι τελείως ἀκίνδυνα.

Αἱ ἐξ Ἰερμένης εἰδήσεις εἰναι ἀραιαὶ ὡς ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν συγκοινωνιῶν. Ἡγγέλθη ἐφοδος τῶν ἐπαναστατῶν κατὰ τῆς πόλεως Χοτζέ καὶ ἀπόκρουσις αὐτῶν, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι μέχρι τοῦ θέρους ἢ ἐπανάστασις θὰ ἐχῆ κατασταλῆ, χάρις εἰς τὰς ἀποστελλομένας ἐπικουρίας.

Πολὺ σχολιάζονται οἱ λόγοι τοῦ Σέρ Ἐδουάρδου Γκρέυ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων περὶ τοῦ Σιδηροδρόμου Βαγδάτης. Ὁμολόγησεν ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν ἀκολουθεῖ πολιτικὴν προελάσεως καὶ ὅτι ἡ εἰς τὴν Γερμανίαν ἐκχώρησις τοῦ σιδηροδρόμου τούτου εἶναι γεγονός τετελεσμένον· προσέθηκεν ὅμως ὅτι πάντοτε θὰ προστατεύσῃ τὰ ἀγγλικὰ ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ συμφέροντα, ἀποτρέπων τὴν πρὸς αὐτὸν προέκτασιν τῆς γραμμῆς πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτον θ' ἀντιτάξῃ ἀρνησιν εἰς τὴν αἴτησιν τῆς Ὀθωμ. Κυβερνήσεως εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἐπανήρχισε τὰς ἐργασίας τῆς καὶ ἤρξατο ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν ἀναθεωρητέων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος. Σχετικῶς δὲ πρὸς τοὺς ναυτικούς ἐξοπλισμούς, φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη νὰ μὴ προδῶσιν εἰς ἄμεσον ἀγορὰν μεγάλων σκαφῶν, ἀλλ' εἰς παραγγελίαν δύο θωρηκτῶν ὁμοίου τύπου ὡς τοῦ «Ἀβέρωφ».

Μεγάλας δωρεὰς ἔχομεν τὴν ἑβδομάδα ταύτην νὰ ἀναγράψωμεν τῆς οἰκογενεῆς Μαυρογορδάτου. Τὰ τέκνα τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Θεοδώρου Μαυρογορδάτου, Ἀλεξάνδρα Δ. Νελίδωφ, Μαρία Θ. Μαυρογορδέτου, Ἀμβρόσιος καὶ Νικόλαος Θ. Μαυρογορδάτος, διὰ γράμματος αὐτῶν πρὸς τὴν ἐφορίαν τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ἀνήγγειλαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, ὅπως ἀνεγείρωσιν ἐν τῷ περιβάλλοντι αὐτῶν, ἐν Ἑπταπυργίῳ, Παθολογικὴν Κλινικὴν διὰ δαπάνης 20,000 λιρῶν πρὸς περιθάλψιν τῶν δωρεὰν νοσηλευομένων ἀσθενῶν ἐξ 192 κλινῶν, ἀντὶ τῶν 157 τῆς παλαιᾶς κλινικῆς, εἰς μνήμην τοῦ ἀοιδίου πατρὸς αὐτῶν Θεοδώρου Α. Μαυρογορδάτου, ὅστις τόσον ἠγάπησε τὰ ἡμέτερα Ἐθνικά Καταστήματα.

Ἡ Α. Θ. Π., λαβοῦσα γνῶσιν τῆς ἀνωτέρω δωρεᾶς, ἠλόγησε πατρικῶς τὸν εὐεργετικὸν οἶκον καὶ ἠυχήθη ὑπὲρ τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ μεταστάντος, συνεκάλεσε δὲ πρὸς τούτους τὰ Δύο Σώματα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα συνελθόντα τὴν παρελθ. Τετάρτην ἔλαβον ἐπισήμως γνῶσιν τῆς δωρεᾶς.

Τὰ Δύο Σώματα, προτάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου, λαβόντα ὑπ' ὄψει τὰς πολλὰς εὐεργεσίας τοῦ οἴκου Μαυρογορδάτου, ἐνέκριναν: α') ὅπως ἀπονεμηθῆ ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενεῆς τοῦ ἀοιδίου Θεοδώρου Α. Μαυρογορδάτου ὁ τίτλος τοῦ εὐγενεστάτου καὶ ἐντιμωτάτου ἄρχοντος ἢ ἀρχοντίσσης τῆς Μεγάλης Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, β') ὅπως δοθῆ ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν μελῶν εἰκὼν τοῦ φερωνύμου Ἀγίου καὶ γ') τὴν κατασκευὴν μεταλλίου χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ τὰ ὁποῖα θὰ φέρωσιν ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης πλευρᾶς τὸ Πατριαρχικὸν ἔμβλημα, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας Σταυρὸν καὶ θὰ ἀπονέμωσιν εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες ἠγάπησαν τὰ Καταστήματα ἢ εὐηργέτησαν αὐτὰ, πρῶτον δὲ πάντων δοθῶσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρου Α. Μαυρογορδάτου.

Τὴν δωρεὰν ταύτην ἐπικολούθησε καὶ ἄλλη. Οὕτω ἡ σεβαστὴ μήτηρ τοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρου Α. Μαυρογορδάτου εὐγενεστάτη κ. Λοξάνδρα προσέφερε 5,000 λίρας πρὸς κατασκευὴν μαγειρείου ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασι κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα.

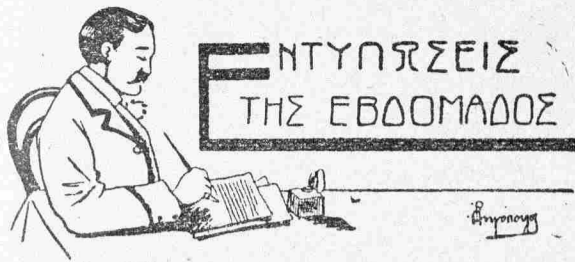
Ὁ Σεβ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἰωακείμ διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀνήγγειλεν ὅτι αἱ ἀρχαὶ παρέδωκαν τὰς ἐκκλησίας τῶν χωρίων Σεχόβου καὶ Μπεννέσσα εἰς τοὺς Βουλγάρους, ἐξαιτεῖται δὲ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐνέργειαν τῶν Πατριαρχείων.

Νέα φερμάνια ἐκδοθέντα ἀπεστάλησαν κατ' εὐθεῖαν διὰ τῆς νομαρχίας πρὸς τὰς ἐνδιαφερομένας Κοινότητας καὶ οὐχὶ διὰ τῶν Πατριαρχείων, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ προνόμια καὶ παρὰ τὰς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐσχάτως δοθείσας εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διαβεβιωσεις.

Τὰ Κοινοτικά Σωματεῖα καὶ αἱ Δημογεροντίαι Τυρολῆς καὶ Δυρραχίου διὰ τε τηλεγραφημάτων καὶ γραμμάτων αὐτῶν πρὸς τοὺς οἰκείους μητροπολίτας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα, εὐχαριστοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ οἱ νέοι Μητροπολίται Βάρνης καὶ Μεσημβρίας διὰ γραμμάτων αὐτῶν ἀνήγγειλαν ὅτι ἀποδέχονται τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ...

Ἐπέστρεψε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὅπου εἶχε μείνει «τριετίαν ὄλην» δι' «εἰδικὰς σπουδὰς» καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπως ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μεταβαίνουν εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὸν σκοπὸν νὰ λάβωσιν ἀδρότερα τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ μᾶς τὰ μεταφυτεύσωσιν εἰς τὴν χώραν μας. Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν αὐτὸς ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν καὶ δι' αὐτὸ ἐπέστρεψε μὲ «νέας ἰδέας», «νέας ἀντιλήψεις», «νέα γούστα», τὰ ὅποια προσεπάθει νὰ ἐπιδεικνύῃ παντοῦ, ὡς περγαμηνὰς ἀνεφίκτου εὐγενείας, ὡς διπλώματα ἀριστοκρατίας μεσαιωνικῆς.

✱

— Τί τὰ θέλεις, φίλε μου, μοῦ ἔλεγε προχθὲς μέσα εἰς ἓν καφενεῖον τῆς μεγάλης ὁδοῦ, τί τὰ θέλεις! ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ξεύρομεν νὰ ζήσωμεν· εὐρισκόμεθα εἰς μίαν ἡμιαγρίαν κατάστασιν, ἣ ὅποια μᾶς ἐξισώνει μὲ τὰ θηρία τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τῶν Παρισίων. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν εἶχε καὶ κανεὶς τὴν ἔμπνευσιν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ. Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ εὐρίσκοντο πολλοὶ περίεργοι, οἱ ὅποιοι, ἐπειδὴ ἐβαρύνθησαν νὰ βλέπουν τετράποδα θηρία καὶ ἐκεῖνα μάλιστα κλεισμένα μέσα σὲ σιδερένια κλουβιά, θὰ ἔκαμναν ἐν μικρῷ ταξεῖδι μέχρι Κωνσταντινουπόλεως ἢ μέχρι Ἀθηνῶν, διὰ νὰ μᾶς ἴδουν μὲ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν, μὲ τὴν ὁποίαν βλέπουν μίαν τίγριν ἢ μίαν ὕαιναν.

— Μὰ εἰς τὸσον δὰ βαθμὸν... ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω.

— Καὶ ἴσως μεγαλείτερον, φίλε μου· ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα ἡμιάγριοι.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ ἡμεῖς, τὸ ὁποῖον ἐπρόφερε μὲ τὸν ἐμφαντικώτερον τρόπον, περιλαμβάνοντο ὅλοι, ἀπολύτως ὅλοι, ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε βαπτισθῇ εἰς τὰ νάματα, τὰ ὅποια ἐξευγενίζουν τὰ ἦθη καὶ ἡμερόνουν τὰς ψυχὰς.

— Καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ αὐτὴν τὴν διαφορὰν;

— Ὁ πολιτισμός, φίλε μου, ὁ πολιτισμός. Δὲν τὸ ἐνόησες; Ἐκεῖ εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ Παρίσι, ὁ ἄνθρωπος ἐξευγενίσθη εἰς βαθμὸν ποῦ δὲν εἴμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, ἐπέταξεν ὅλας τὰς σκουριασμένας προλήψεις, ποῦ βαρεῖται ἐπεκάνθησαν καὶ τὸν ἐβασάνιζον εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον του καὶ εἰς τὸν κοινωνικόν. Ἐνῶ ἐδῶ; ἄλλα πράγματα· λέγεις μὴ καλημέρα σὲ κάποιαν, καὶ εἶναι ἱκανὴ νὰ σοῦ φυτεύσῃ μία σφαῖρα, διότι

δὲν τὴν ἐντυμφεύθησιν κατόπιν· χαρακτηρίζεσαι ἀνήθικος, διότι ζῆς κομμάτι σὰν ἄνθρωπος, διότι τολμᾷς νὰ...

Καὶ συνεπέρανεν:

— Ἄ! ἐδῶ, φίλε μου, εὐρισκόμεθα εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, δὲν ἐγνωρίσαμεν ἀκόμη τὸν πολιτισμὸν...

✱

Τὸν ἀφῆκα νὰ ὁμιλῇ· τί εἴμπορουν νὰ τῷ παρατηρήσω; Ἐκεῖνος ἔφερεν ἀπὸ τὸ Παρίσι τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐγενείας, ἐνῶ ἡμεῖς, ἄγριοι μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων, δὲν ἐτολμῶμεν νὰ διαμαρτυρηθῶμεν. Τὸν ἀφῆκα λοιπὸν νὰ ὁμιλῇ καὶ ὅταν πλέον ἐτελείωσε, μ' ἀφῆκε διὰ νὰ συνεχίσῃ ἄλλοῦ τὴν διαφήμισιν τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως οἱ ἔμποροι μὲ τὰ φορητὰ μαγαζία τῶν μεταβαίνουν ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν διὰ νὰ διαλαλήσωσιν τὸ ἐμπόρευσμά των.

Ἐμείνα μόνος· συντετριμμένος καὶ ταπεινωμένος καί, μὴ ἔχων τι νὰ κάμω, ἐζήτησα μίαν ἐφημερίδα. Μετ' ὀλίγον μοῦ τὴν ἔφεραν ἡτο παρισινή — ἑλληνικαὶ δὲν ὑπῆρχον εἰς τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο — καὶ ἤρχισα νὰ διεξέρχωμαι τοὺς τίτλους.

«Τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου...», ἦτο ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον διέκρινα. «Ἡ κόμησσα Λουίζα...», ἣ ὅποια ἐδηλητηρίασε τὸν ἄνδρα τῆς διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ κηπουροῦ τῆς», ἦτο ἕτερος· κάτωθεν μιᾶς εἰκόνας κομψῆς καὶ χαριτωμένης κυρίας, μὲ τὴν ἀθωοτέραν φυσιογνωμίαν: «Αὐτοκτονία νεωτεριστικῆ», ἦτο ἡ ἐπικεφαλὴ μιᾶς διστήλου περιγραφῆς. Ἀπέστρεψα τὸ βλέμμα μὲ φρίκην καὶ ἤρχισα νὰ διαβάζω ἐν μικρὸν χρονογράφημα.

«Εἰς ἓν θεατρικὸν ἔργον, ἔλεγεν ὁ χρονογράφος, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη ἑοχάτως, μία μήτηρ λέγει εἰς κάποιαν κομψὴν γυναικούλαν: «— Εἶσθε ἡ ἔρωμένη τοῦ μακροῦ συζύγου μου, δὲν σᾶς ἐμποδίζει βέβαια νὰ γίνετε καὶ τοῦ παιδιοῦ μου» καὶ εἰς ἄλλο δράμα εἰς νέος λέγει εἰς τὴν μητέρα του: «— Ὁ ἔραστής σου σ' ἐγκατέλειπε; περίμενε, πηγαίνω νὰ σοῦ τὸν φέρω...»

Δὲν ἀντέσχον περισσότερον· ἔρριψα μακρὰν τὴν παρισινήν ἐφημερίδα μὲ φρίκην καὶ μὲ ἀποτροπιασμὸν. Ἄλλ' ἐν ταῦτῳ καὶ μὲ κάποιον ἐγωϊσμὸν καὶ ὑπερηφάνειαν.

Ἄν ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα τοῦ νέου πολιτισμοῦ, τὸν χαρίζω τοῦ φίλου μου. Προτιμῶ νὰ μείνω ὁ σημερινὸς ἀγριάνθρωπος!

Θ. Κ. Μ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Βλέπει τὸ στάρι τὸ πουλὶ καὶ φεύγει ἀγάλι-ἀγάλι, σὰ νοιώσῃ μέσα 'ς τὸ κλουβὶ κακόμοιρο πουλί· πᾶρε κέον ἀπ' τοὺς καύμους τῶν ἄλλων συμβουλή, γιὰ νὰ μὴν πάρουν ὕστερα ἀπ' τοὺς δικούς σου ἄλλοι.

Σααδῆς.

Ἐπιστολαὶ ἐκ Παρισίων

Παρίσιον, Μάρτιος 1911.

Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀρχίζω νὰ γράφω διὰ τὸ «Ἄπ' Ὅλα» μερικὰς γραμμάς, τὰς ὁποίας μοῦ ἐζητήσατε· ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ κάθημαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, καταλαμβάνω ὅτι αἱ μερικαὶ γραμμαὶ θὰ γίνουν ἀμέτρητα χειρόγραφα, ἂν θελήσω νὰ σᾶς γράψω ὅσα λέγονται τῶρα εἰς τὸ Παρίσι.

Ἐδῶ ἡ actualité ὑπάρχει πάντοτε καὶ ὡσὰν νὰ μὴν ἔφθανεν ἐκείνη ποῦ πραγματικῶς ὑπάρχει, ἔχομεν καὶ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν. Χρειαζέται νὰ ἔχη κανεὶς μίαν τεραστίαν ἀντίληψιν, ἓνα μυθολογικὸν Ἄργου ὀφθαλμὸν διὰ νὰ προφθάνῃ αὐτὴν τὴν actualité, ἣ ὅποια αἰωνίως ἀλλάσσει χρώματα καὶ ἀντικείμενα.

Ἐἶχομεν κατ' αὐτὰς πολλὰ ζητήματα. Ἡ παραίτησις τοῦ ὑπουργοῦ Βριάν, ὁ σχηματισμὸς τοῦ ὑπουργείου Μονίς, ἡ ἐμφάνισις τοῦ νέου σώματος εἰς τὴν Γερουσίαν καὶ τὴν Βουλὴν, ἡ παραίτησις τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ, ἦσαν θέματα, τὰ ὅποια πολὺ ἀπησχόλησαν τοὺς πολιτικούς μας καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς καὶ ὅλον τὸν λαόν. Εἶχομεν δύο μεγάλας μονομαχίας, μερικὰ ἀπαραίτητα ἐρωτικὰ δράματα καὶ εἶδομεν ἀνανεουμένην τὴν συζήτησιν τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ μιᾶς ἐκτελέσεως, ἣ ὅποια ἐγένετο μὲν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἰστεμπούργ τῆς Γερμανίας, ἀλλ' ἣ ὅποια εἶχε καὶ τὸν ἀντίκτυπὸν τῆς καὶ ἐδῶ. Ἐπρόκειτο νὰ κατατομηθῇ μία νέα καταδικασθεῖσα ἐπὶ δηλητηριασμῶ. Αἱ σκληραὶ αἰ φρικώδεις καὶ σκληραὶ πραγματικῶς, αἱ ὅποια ἐξηλίχθησαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν νεύρων τῶν κοινωνιολόγων μας καὶ ἤρχισαν σειρὰν ἄρθρων ἐναντίων τῆς ἐπισήμου ἀγριότητος» καὶ ἀπανθρωπίας τῆς πολιτείας. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ κοινωνιολόγοι αὐτοὶ ἔχουν καὶ τοὺς ἀντιθέτους των καὶ δι' αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς σειρὰν ἄρθρων, γραμμένων μὲ πολλὰ ἐπιχειρήματα καὶ μὲ πολὺν λυρισμὸν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν ὑπεραμύνονται τοῦ ἀτόμου καὶ ἄλλα τίθενται μὲ τὸ μέρος τῆς πολιτείας.

Ἄλλ' ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν, ἔχομεν καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς περιβολῆς. Πρόκειται νὰ μεταβληθῇ, καθὼς φαίνεται, ριζικῶς ἡ περιβολὴ καὶ τῶν δύο φύλων. Διὰ τὸ juré culotte ἐκλήθησαν νὰ γνωμοδοτήσωσιν ὄχι μόνον μοδίσται, καλλιτέχναι, κυρίαὶ τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἡμικόσμου, ἀλλὰ καὶ ἰατροὶ καὶ... καρδινάλιοι. Τόσοι βέβαια ἄνθρωποι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμφωνήσωσι ποτέ· βλέπομεν λοιπὸν νὰ διασταυροῦνται αἱ πλέον ἀντίθετοι γνώμαι καὶ κρίσεις.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ σοφοὶ συζητοῦν θεωρητικῶς περὶ τῆς γυναικείας περιβολῆς, ἣ κομψῆ Παρισινή δὲν ἀκούει κανένα, φορεῖ τὸ juré culotte μὲ τὴν ἰδίαν χάριν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφόρει ἕως χθὲς τὸ ἀντραβὲ ἢ πρὸ ἐτῶν τὰς πλέον ἀκόμψους ἀμφιέσεις, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐνδυμασία δὲν δημιουργεῖ τὸ chic, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον.

ΝΕΠΟΣ

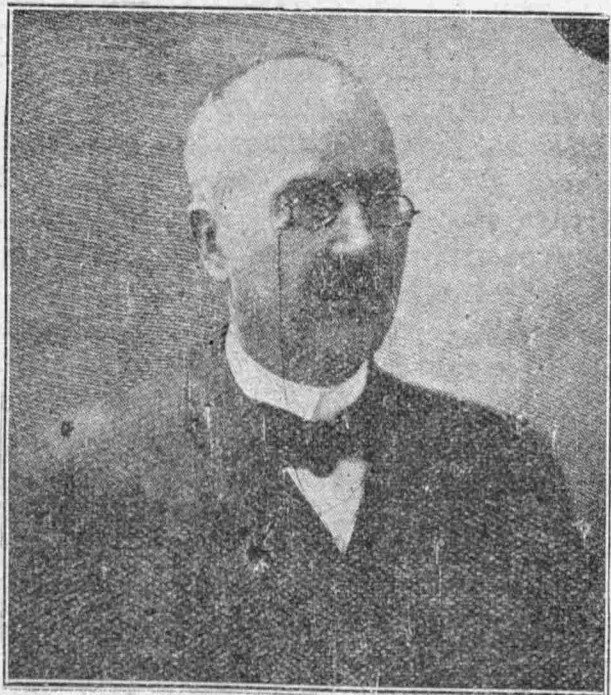

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

Είναι γνωστός εις τούς αναγνώστας τοῦ «'Απ' Όλα» ὁ ἀγών, ὁ ὁποῖος συνήφθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πληρώσεως μιᾶς κενῆς ἔδρας. Ὁ Βρανλύ, ὁ τελειοποιήσας τὸν ἀσύρματον, καὶ ἡ κυρία Κουρού, ἡ μετὰ τοῦ συζύγου της ἀνακαλύψασα τὸ ράδιον, εὐρέθησαν ἀντίπαλοι κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην, ἥτις ἀπέληξεν εἰς τὴν νίκην τοῦ πρώτου διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου. Τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀντικείμενον πολλῶν συζητήσεων, κατέστησεν ἐπίκαιρον τὴν μελέτην τῶν δύο τούτων μεγάλων ἐφευρέσεων, ἧς περιέληψιν δημοσιεύομεν.

Εἴκοσιν ἔτη μόλις παρήλθον, ἀφ' οὔτου ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀσυρμάτου εὐρέθη, δεκαετία δὲ σχεδὸν συμπληροῦται ἀφ' οὔτου ἤρχισεν ἡ ἀν-

Ὁ κ. Βρανλύ, ὁ τελειοποιήσας τὸν ἀσύρματον.

θρωπότης νὰ τὸν ἐφαρμόζη ἐν τῇ πράξει. Ὁ Hertz κατὰ τὸ 1890 διέκρινεν ὅτι, παράγων ἠλεκτρικὰ ρεύματα ὀρισμένης φύσεως εἰς ἓν μεταλλικὸν σύρμα τεταμένον καθέτως, προὔξενει εἰς εἰδικὸν περιβάλλον (milieu special) πλήρες ἀέρος, ἰδιαιτέρους παλμούς, οἵτινες ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ἐξαπλοῦνται πολὺ μακρὰν εἰς κύματα καὶ νὰ μὴ παρακωλύωνται ὑπὸ τῶν ἐμποδίων, ἅτινα συνήθως ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους.

Τὰ κύματα ταῦτα δύνανται ἐπὶ πλέον νὰ ἐπιδράσωσι καὶ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἐπὶ ἑτέρου σώματος. Αὕτη εἶναι πρώτη ἀρχὴ τῆς μεταβίβασεως εἰς ἀπόστασιν σημείων, ἅτινα εὐκόλως δύνανται νὰ κανονισθῶσιν ὑφ' ἑνὸς Κώδικος (code), εἰς ὃν ὁ τοῦ τηλεγράφου τοῦ Morse θ' ἀπετέλει τὸ πρῶτον στοιχείον. Ἔμμενε νῦν νὰ καταστῇ ἡ μεταβίβασις αὕτη ἀρκετὰ πρακτικὴ καὶ τοῦτο ἦτο τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν ὁ μηχανικὸς Branly, ὁ

νέος ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἀληθὴς δημιουργὸς τοῦ ἀσυρμάτου.

Ἐκαστος σταθμὸς τοῦ τηλεγράφου τούτου ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο διακεκομμένα ἀλλήλων τμήματα: τὸ τῆς ἀποστολῆς καὶ τὸ τῆς παραλαβῆς. Τὸ πρῶτον τμήμα παράγει ἠλεκτρικὰ κύματα Hertz διὰ μέσου ἠλεκτρικῶν δυναμικῶν ρευμάτων. Ἡ κεραία ἢ τὸ χάλκινον σύρμα, ὑποστηριζομένη εἰς ὕψος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μέγα, εἶναι ἠνωμένη μὲ ἐν τῶν ἄκρων τοῦ ἐκπομπῆς (des bornes de l'ecclateur). Παράγονται λοιπὸν ἀπὸ τῆς κεραίας ταύτης κύματα ρυθμικὰ αἰθέρος ὡς τὰ σημεῖα τοῦ μορσίου κώδικος.

Κατὰ τὴν παραλαβὴν ὁ Βρανλύ παρατήρησεν ὅτι μεταλλικὰ ρινίσματα ἐντὸς σήφωνος, ἅτινα συνήθως δὲν εἶναι καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καθίστανται τούναντίον καλοὶ ἀγωγοὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν κοινῶν ἠλεκτρικῶν ρευμάτων, διατηροῦσι δὲ τὴν ἀξιοσημείωτον ταύτην ιδιότητα μέχρις οὔ συγκρουσίς τις (choc) τὴν ἀφαιρέσῃ ἄλλα κύματα ἀποδίδουσι ταύτην ἀμέσως. Ὁ cohereur τοιοῦτοτρόπως συνιστάμενος κλείει λειτουργῶν ἐν τοπικὸν περιφερικὸν ρεῦμα, ὅπερ θέτει εἰς ἐνέργειαν ἐν τηλεγραφικὸν μηχανήμα Morse σύνηθες. Ἡ ἀφιξίς βραχείας τινὸς ἐκπομπῆς θὰ παραγάγῃ διὰ τοῦ cohereur ἐν σημείον ἐπὶ τῆς χαρτίνης ταινίας τοῦ μηχανήματος Morse καὶ ταῦτοχρόνος μίαν σύγκρουσιν (choc) μιᾶς σφύρας ἐπὶ τοῦ cohereur διὰ νὰ παύσῃ ἡ εὐηλεκτραγωγὸς ιδιότης. Τούναντίον πάλιν μία παρατεταμένη ἐκπομπὴ θὰ παραγάγῃ σειρὰν ὄλων συγκρούσεων καὶ σημείων πολὺ πυκνῶν, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τοῦ χάρτου σημειοῦσι μικρὰν γραμμὴν. Οὕτω λοιπὸν δι' ἀλληλουχίας τῶν σημείων τούτων δύναται νὰ διαβιβασθῇ τὸ ἀλφάβητον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πρωτογόνος αὕτη μηχανὴ ὑπέστη πολλὰς βελτιώσεις ὑπὸ τοῦ Marconi, τοῦ Ferrié, τοῦ Uscart, τοῦ Tissot, τοῦ Bellini, τοῦ Tosi καὶ τοῦ Branly. Σήμερον συνεννοοῦνται δι' ἀσυρμάτου εἰς ἀπόστασιν 5000 χιλιομέτρων ἰδρύθησαν δὲ τοιοῦτοι τηλεγραφικοὶ σταθμοί, ἐνοῦντες καὶ τοὺς δύο κόσμους.

Προσόντα τοῦ ἀσυρμάτου εἶναι ἡ οἰκονομία, ἡ ταχύτης καὶ τὸ σπουδαιότερον, αἱ πολύτιμοι ὑπηρεσίαι, ἃς παρέχει εἰς τὰ ἐν μέσῳ πελάγει κινδυνεύοντα ἀτιμόπλοια. Ἐλάττωμα δὲ ἐν καὶ μόνον: ἡ ἀκριτομύθεια, διότι πᾶς σταθμὸς δύναται νὰ παραλάβῃ ἐκπομπάς, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δι' αὐτὸν προωρισμέναι.

Ἡ κυρία Κουρού, εἶναι, ὡς γνωστόν, χήρα ἐφευρέτου τοῦ ραδίου, ὃν καὶ ἐβοήθησε πολὺ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην.

Τὸ 1899, πειραματιζόμενοι ἐπὶ ψευδαργυρούχου γῆς διὰ διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν, διέκρινον ὅτι τὸ ὑπόλειμμα τῶν χημικῶν αὐτῶν συνθέσεων παρουσίαζεν ἀξιοσημειώτους

ιδιότητας: ἡ φασματικὴ αὐτοῦ ἀνάλυσις ἔδιδε ραβδώσεις (raies) ἀγνώστους ἢ μὴ παρατηρηθείσας μέχρι τότε. Τὸ σῶμα ἀνέδιδεν ἀκτῖνας ἱκανὰς νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ φωτογραφικῶν πλακῶν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ ἐν τῷ σκότει, αἱ δὲ διαλύσεις του ἦσαν φωτειναί.

Μετὰ πολλὰς ἀναλύσεις κατέληξαν εἰς ἀποχωρισμὸν τοῦ φωτεινοῦ τούτου σώματος, ὅπερ εὐρίσκειται ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ χλωρίου καὶ ὅπερ ὠνόμασαν ράδιον. Ὁ Κουρού μετὰ τῆς συζύγου του ἐπέτυχον νὰ χωρίσωσι τὰ ξένα σώματα ἀπὸ τοῦ καθαροῦ ραδίου, μόνη δὲ ἡ κυρία Κουρού, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, κατώρθωσε τὴν τελείαν αὐτοῦ ἀπομόνωσιν. Τὸ ράδιον εἶναι πολυτιμότερον: εἰς τόννον καὶ περιπλέον μεταλλεύματος (pechblende) ἀπαιτεῖται ἵνα ἐξαχθῶσι χιλιοστά τινα τοῦ γραμμαρίου χλωριούχου ραδίου, ποσόν, ὅπερ σμικρύνεται ἔτι περισσότερον μετὰ τὴν τελείαν ἀπομόνωσιν τοῦ ραδίου.

Τὸ ράδιον μεταξὺ ἄλλων ἔχει καὶ τὰς ἑξῆς

Ἡ κ. Κουρού, ἡ ἀνακαλύψασα τὸ ράδιον.

ιδιότητας: ἐκπέμπει ἀκτῖνας ἀναλόγους πρὸς τὰς ἀκτῖνας X, ἐπιδρᾷ ἐπὶ φωτογρ. πλακῶν, παράγει τὴν ἀναλαμπὴν τῆς ὑέλου (fluorescence du verre) καὶ καθιστᾷ τὸν ἀέρα εὐηλεκτραγωγὸν σῶμα. Ἐπὶ πλέον διὰ τῆς ἐπιδράσεώς του τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος μεταβάλλεται εἰς ἄζωτον, ὅπερ ἀναδίδει τὴν χαρακτηριστικὴν ὀσμὴν τῆς θαλάσσης, οἱ δὲ μυῶνες τοῦ σώματος προσβάλλονται βαθυτάτα καὶ παρουσιάζουσι συμπτώματα ἐγκανιμάτων.

Ἡ διατήρησις τοῦ ραδίου ἀπαιτεῖ ὅλος ἰδιαιτέρας προφυλάξεις: πρέπει νὰ κλεισθῇ τοῦτο εἰς κιβωτίδια ἐκ μολύβδου, διότι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέταλλον, ὅπερ δύναται νὰ διατηρήσῃ κατὰ μέγα μέρος τὰς ἐκ τοῦ ραδίου ἐκπεμπομένας ἀκτῖνας. Αἱ μεγάλαι ἰατρικαὶ κορυφαὶ ἐσχεδιάσαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ ράδιον ὡς φάρμακον κατὰ πολλῶν ἀσθενειῶν.

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ

ΟΝΕΙΡΟΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ

Μέρος Ιον Τὸ καμένο σπίτι. — Μέρος 2ον. Ὀνειρο δργίασμα. — Μέρος 3ον. Ὁ ἄρρωστος.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις δράμα ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς τυγχάνει ὁ ἄγνωστός μοι κ. Μίλτος Κουντουρᾶς, Μιτυληναῖος, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀναγνώσω, διότι φίλος συγγραφεὺς μοὶ τὸ εἶχε συστήσει πολὺ.

Ἡ πλέον ἢ καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, ἔκδοσις ἰδεώδης, συναρπάζει τὸν φιλαναγνώστην, ὡς συναρπάζει ὀρεκτικώτατον γεῦμα πεινῶντα λαίμαργον. Ὁ ἐκδότης-συγγραφεὺς οὐδεμιᾶς ἐφείσθη δαπάνης, ὅπως τὸ ἔργον τοῦ ἐμφανισθῆ ἡ πρὸ τοῦ Δημοσίου μετὰ τὴν μᾶλλον ἰδεώδη ἀμφίεσιν, ὁμοιάζει δὲ τὸν διὰ πρώτην φορὰν γενόμενον πατέρα, ὅστις δὲν γνωρίζει τί νὰ πρωτοαγοράσῃ εἰς ὑφάσματα καὶ κοσμήματα διὰ νὰ φανῆ τὸ πρωτότοκόν του ὠραιότερον εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου.

Συγχοροῦντες τὴν ἀδυναμίαν ταύτην τοῦ πρωτόβγαλτου συγγραφέως, ἐξ ἧς οὐδὲν ἀπολύτως κερδαίνει τὸ ἔργον του, ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ὡς δράματος.

Ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι ἡ μαλλιαρὴ, ἀλλ’ ἡ ρέουσα καθομιλουμένη, ἐκτὸς τῆς ἀφισρώσεως, τῆς φερύσεως καταφανῆ τὰ στίγματα τοῦ μαλλιαρισμοῦ:

« **Τοῦ ἀδερφοῦ μου τοῦ Γιάννη τοῦ Γιατροῦ, τ’ ἀφερώνω** ».

Υπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη ἴχνη μαλλιαρισμοῦ, ἅτινα ὁ συγγραφεὺς ἐκτίησεν ἐν τῇ πνιγηρᾷ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ «Νουμᾶ». Ἴδου ἐν ἐκ τῶν ὀλίγων εὐτυχῶς: « **Δὲν σκεβόσαστε . . .** » (σελ. 27, στίχ. 15). Πρὸς χάριν του θὰ τὸ ἐξελάβαν ὡς τυπογραφικὸν λάθος, ἐὰν δὲν ἐπανελαμβάνετο καὶ εἰς τὴν 75 σελίδα (στίχ. 13) « **Σκέβεται λίγο** ». Δι’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ποῖος εἶπέ ποτε ἢ λέγει « **σκέβομαι**; » Γράφει ὁ κ. Ψυχάρης εἰς τὸν « **Ρομπινσόνα** » του « **καλύβομαι** », ἀντὶ σκεπάζομαι, ἀλλ’ ὁ κ. Ψυχάρης εἶναι συγγνωστός, διότι δὲν γνωρίζει τὴν δημοτικὴν, ὡς ζήσας ὄλον του τὸν βίον ἐν τῇ ξένη καὶ ἀποξενωθείς καὶ ἀπολέσας τὸ δημοτικὸν γλωσσικὸν αἰσθημα καὶ μὴ ἔχων προχείρους δημοτικὰς λέξεις, διότι ἐκεῖνος, ἐὰν ἐνεθυμεῖτο τὸ « **σκαπάζομαι** », δὲν θὰ μετεχειρίζετο ποτὲ τὸ « **καλύβομαι** ». Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἰπωμεν τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸν κ. Μίλτον Κουντουρᾶν, τὸν γεννηθέντα καὶ ἀνατραφέντα ἐν τῇ ἑλληνικῷτάτῃ Μιτυλήνῃ καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις!

Καὶ ἐκεῖνα τὰ ἰταλικά **μά** (ma) εἰμποροῦσαν νὰ λείψουν καὶ ν’ ἀντικατασταθοῦν μετὰ τὸ **ἀλλά**, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ ἑλληνικὸς λαός, καθὼς καὶ τὸ ὡσαύτως ἰταλικὸν **πίό**, (piu), ἐνῶ ὑπάρχει τὸ λαμπρὸν ἑλληνικὸν **μας πλειό**, ὃν ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ πλέον.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος, ἔχοντος ὡς ψυχρὴν καὶ ὡς ἄξονα τῆς ἐξελίξεώς του τὴν κληρονομικότητα τοῦ Ἰψεν, συνοψίζεται ὡς ἐξῆς:

Ὁ Λαέρτης διηγεῖται εἰς τὸν ἰατρὸν του, ὅτι, παραλελυμένος ὢν μέχρις ἐκφυλισμοῦ, ἀποφεύγει τὸν γάμον, διὰ νὰ μὴ γεννήσῃ ἔκφυλα τέκνα. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως καὶ νυμφεύεται μετὰ μιᾶς « **πόρνης** » καὶ γεννᾶται ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἡ Αὐγὴ, ἡ ὁποία, καθ’ ὃν χρόνον ἐκτυλίσσεται τὸ δράμα, εἶναι « **δέκα ἑπτὰ χρονῶν** », τῆς μητρὸς τῆς ἀποθανούσης πρὸ ἔτων. Νομίζει ὅτι ἀνακαλύπτει εἰς τὴν θυγατέρα του σημεῖα ἐκφυλισμοῦ καὶ λυπεῖται, διότι ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἐρροξε στὲς φλόγες τοῦ καμένου σπειροῦ, ὅπως εἶχε ρίξει τὸ παιδί τοῦ γείτονός του. Ὁ ἀναγνώστης, ὁ ἔχων γινῶσιν τῶν « **Βουκολάκων** » τοῦ Ἰψεν (Ipsen), ἀναμνησθεὶς ἀμέσως αὐτῶν, ἀλλ’ ἐνθὺς μετ’ ὀλίγον καὶ ὁ συγγραφεὺς διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἰατροῦ τοὺς ἀναφέρει:

— **Γιατί λοιπὸν νὰ μὴν ὑποθέσωμε, πῶς οἱ μικρομελαγχολίες αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ κάποια ἄλλη αἰτία καὶ ὄχι ἀπ’ αὐτὰ τὰ φαντάσματα καὶ τοὺς βρυνκόλακας ποῦ λέτε;**

Ὁ Λαέρτης ὑποθέτει, ὅτι ἔνεκα τοῦ κληρονομικοῦ ἐκφυλισμοῦ ἡ κόρη του τὸν ἀγαπᾷ μετὰ σαρκικὰς ἐπιθυμίας καὶ ἀναφέρει πολλὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τοὺς πρὸς αὐτὸν τρόπους τῆς.

Ὁ ἰατρὸς προσπαθεῖ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ κόρη του, ὡς νέα καὶ ὠραία, συνελήφθη εἰς κάποιαν ἐρωτικὴν παγίδα, ἀλλ’ ὁ πατήρ τὸ ἀποκρούει, ἐμμένον εἰς τὴν ἰδέαν του:

— **“Α! ὄχι, ὄχι! ποτέ, γιατρέ! . . . Εἶμαι βέβαιος, τὸ ξεύρω, τὸ πιστεύω, ὅτι ἡ κόρη μου πάσχει ἀπὸ μιᾶ τέτοια ἀρρώστια. Καί, μὰ τὸν κόσμον ὄλον, δὲν εἶναι δυνατό νὰ γελιέμαι, δὲν μπορῶ νὰ ὑποθέσω ἄλλα πράγματα** (δηλαδὴ ἔρωτα πρὸς ἄλλον).

Ὁ διάλογος ἐξακολουθεῖ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, τοῦ μὲν πατρὸς ἐπιμένοντος εἰς τὴν κληρονομικότητα, τοῦ δὲ ἰατροῦ προσπαθοῦντος νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ὁ διάλογος διαμεμβραίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λαέρτου τὸ μεσονύκτιον μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἀμφοτέρων ἀπὸ τὸ θέατρον.

Ὁ ἰατρὸς καλονοκτεῖ τὸ τέλος τὸν « **ἄρρωστών** » του καὶ ἀπέρχεται, ὁ δὲ Λαέρτης χάνεται ὑπὸ τὴν αὐλαίαν, μονολογῶν ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος.

Ἐνταῦθα τελειώνει τὸ πρῶτον μέρος ἢ τὸ σωστότερον ἢ πρώτην πράξιν, διότι τὰ τρία μέρη, εἰς ἃ εἶναι διηρημένον τὸ δράμα, εἶναι τρεῖς ὅλαι πράξεις, μετὰ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενά των, καίτοι χρονικῶς δὲν διακόπτονται ποσῶς.

Αἴρεται ἡ αὐλαία, ἀρχεται τὸ δεύτερον μέρος καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Αὐγὴ κυρία ὄλης τῆς δράσεως. Ἐκφυλὸς καθ’ ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, μὴ ἔχουσα ἢ μίαν καὶ μόνην ἰδέαν, ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν, πῶς νὰ σβέσῃ τὴν φλόγα τῆς λαγνείας τῆς. Ἡ Σαλώμη εἶναι Ὁσία Μαρία ἐνώπιον τῆς Αὐγῆς! Ὁ Βοκάκιος κοκκινίζει πρὸ τοῦ Κουντουρᾶ! Ἐπιτίθεται τοῦ πατρὸς τῆς. Μακρὸς διάλογος σαρκικῆς ὑπερπλημμύρας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποσπᾶσματα ἀδυνατοῦμεν νὰ παραθέσωμεν, κηδόμενοι τῆς ἠθικῆς τῶν ἀναγνοστών μας.

Ἡ Αὐγὴ μετὰ τὴν ἐκ τῆς σκηνῆς ἀναχώρησιν τοῦ πατρὸς τῆς ἐπιτίθεται μετὰ δῖψαν σαρκικῶν ἡδονῶν κατὰ τῆς ὑπηρετρίας Ἑλένης, κατὰ τοῦ ὑπηρέτου Γιάννη, κατὰ τοῦ ἰατροῦ καὶ τέλος κατ’ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς. Ἐξελίσσονται δὲ σκηναί, πρὸ τῶν ὁποίων

ἀκριβοῦσιν αἱ ἱερεῖαι τῶν καφωδεῖων καὶ τῶν οἰκῶν ἀνοχῆς. Ὁ Λαέρτης, ἀσθενὴς χαρακτῆρ, ἐκδιώκει τὴν Ἑλένην, φονεῖ τὸν Γιάννην, ὑβρίζει τὸν ἰατρὸν καὶ . . . παραδίδεται ὁ ἴδιος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας τῆς θυγατρὸς του . . .

Ἔρχεται ἡδη τὸ τρίτον μέρος ἢ ἡ τρίτη πράξις. Εἶναι ἡμέρα. Ὁ Λαέρτης κοιμάται ἐπὶ τοῦ καναπέ, ἐνῶ ἡ λάμπα καίει ἀκόμη. Εἰσέρχεται ἡ Αὐγὴ. Βλέπει τὸν πατέρα τῆς καὶ τρομάζει.

— Ὁ Θεὸς μου! . . . ὁ μπαμπᾶς! Ἐδῶ κοιμήθηκε τὴν νύχτα . . . Ἀχ! πῶς κοίτεται! Κάποιο ὄνειρο θὰ βλέπη. (**Γονατίζει μπροστά του, θέλοντας νὰ διορθώσῃ τὴν στάση τοῦ κεφαλιοῦ του**).

« **Ὁ Λαέρτης στριφογυρίζει μετὰ ἀγωνία, ἀπλώνει τὰ χέρια του, ἀρπάζει τὴν Αὐγὴ ἀπὸ τὴν μέση καὶ ὅπως στήν προηγουμένη σκηνῇ τὴν φιλᾷ μεσ’ ἑστὰ στήθια δυνατὰ. Ἡ Αὐγὴ τινάζεται μετὰ ὀρμητὴν τρομασμένη ἀπὸ τὸ ἀναγνο σφιχταγκάλιασμα. Παρασέρνει ἔτσι μαζὺ τῆς καὶ τὸν Λαέρτη. Αὐτὸς τραβιούμενος μετὰ μισόκλειστα μάτια ἀγκαλιάζει σφιχτότερα τὴν Αὐγὴ. Παλεύοντας κλυιοῦνται μαζὺ ἐπὶ τὸ πάτωμα** ».

Λέγει:

— **“Α! . . . μπαμπᾶ! Εἶμ’ ἐγώ! . . . Εἶμαι ἡ Αὐγὴ! . . . Τὸ παιδί σου!”** Αφισέ με, μπαμπᾶ . . . Βοήθεια! . . .

Εἰσέρχεται ὁ ἰατρὸς, ἀπομένον ἐνεός, εἰσέρχονται καὶ οἱ ὑπηρετῆται Γιάννης καὶ Ἑλένη. Ὁ Λαέρτης τέλος, « **νοιώθοντας κάποιο θόρυβο πευιέται ξετρελλαμένος . . . Πευιέται καὶ ἡ Αὐγὴ στήν ἄκρη μετὰ ἀπερίγραπτο τρόμο . . . Ὁ Λαέρτης, σὰ μεθυμένος . . . ὀρμητὴν πρὸς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, ἀνοίγει καὶ ἀρπάζει τὸ πιστόλι του . . .** » Ἐλεμβαίνει ὁ ἰατρὸς:

— **Σταθῆτε! (Πέρνει τὸ πιστόλι καὶ ἀπομένει σκεπτικὸς). (Τρομάζει, βλέποντας τὸν γιατρό). Ἐσὺ! . . . ἐδῶ πάλι! (Βλέπει τὴν Ἑλένην). Καὶ σὺ! Σὰς εἶχα διώξει! Πῶς ἤρτατε πάλι ἐδῶ! (Βλέπει τὸν Γιάννη μετὰ φρίκη). Καὶ σὺ! . . . Καὶ σὺ! . . . Καὶ σὺ! . . . Σ’ εἶχα σκοτώσει! Σ’ εἶχα πετάξει ἐπὶ τὸν δρόμο!**

Ὁ Γιατρός. — Συχάστε. Λαέρτης. — Σώπα! Σώπα! . . . Δὲν φταίω ἐγώ! Ἐχω καθαρὴ τὴν ψυχὴ μου! Ἐπάλαψα καρτερικά . . . μὰ νικῆθηκα . . . Νὰ τούτη φταίει. (Φουχτόνει χτυπῶντας τὸ στήθος του). Τούτη με νίκησε. Ἡ σάρκα μου! Θὰ τὴν ξεσκίσω!

Καὶ τέλος ἀρπάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ καὶ ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου αὐτοκτονεῖ!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄλον τοῦ δράματος!

Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰπωμεν, διότι ὁ συγγραφεὺς τὸ ἀφίνει σκοτεινόν, διὰ νὰ τὸ μαντεύσῃ μόνος του ὁ ἀναγνώστης, ὅτι τὸ δεύτερον μέρος, δηλαδὴ τὸ: « **Ὀνειροῦ δργίασμα** », δὲν εἶναι πραγματικόν, ἀλλ’ ὄνειρον! Ὀνειρον ἐκφυλισμένο, ὅπερ εἶδεν ὁ Λαέρτης, ὅτι ἐδιώξε τὸν ἰατρὸν καὶ τὴν ὑπηρετρίαν Ἑλένην, ὅτι ἐφόνευσεν τὸν Γιάννη καὶ τέλος ὅτι ἐμίανε τὰ σπλάγχνα του, τὴν θυγατέρα του!

Ἀλλὰ μετὰ ὅλην τὴν δραματικὴν τέχνην, ἣν δεξιῶς μὲν ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως μεταχειρί-

ζεται ὁ συγγραφεὺς, τὸ ἔργον του δὲν εἶναι ἱκανὸν ὄχι μόνον νὰ σταθῇ ἀπὸ σκηνῆς, ἀλλ' οὔτε κὰν ν' ἀναγνωσθῇ! Καὶ προβάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐρώτημα:

— Πρὸς τί ὁ συγγραφεὺς συνέγραψε τὸ ἔργον αὐτό;

Καὶ ἔτι πλέον:

— Πρὸς τί τὸ ἐξέδωκεν;

Ὡς ἔργον δραματικὸν ἔχει ζωὴν, ἔχει δράσιν, ἔχει ἴσως καὶ σκοπὸν, ὃν ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βλέπω, ἔχει τέχνην, πρὸ πάντων δραματικὴν τέχνην, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν δύναται νὰ τῷ προσδώσῃ τὸ στοιχεῖον τὸ ἀπαραίτητον ἑνὸς δραματικοῦ ἔργου: τὴν ἠθικὴν! Ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν στέκεται οὔτε εἰς τὴν σκηνὴν, οὔτε εἰς τὸ βιβλίον, ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ;

— Ἄλλ' ὁ Βοκάκιος δὲν εἶναι μέγας συγγραφεὺς, καίτοι γράφας ἀνήθικα;

Ἴσως ἀπαντήσῃ ὁ συγγραφεὺς.

— Ἄλλ' ὁ Βοκάκιος δὲν εἶναι μέγας μόνον διὰ τὰ ὀλίγα ἀνήθικα διηγήματά του, τὰ ὁποῖα κατὰ βάθος κρύπτουν ἠθικὸν σκοπὸν, τὸν σκοπὸν τῆς καταλύσεως τῆς ψευδοθρησκείας καὶ τῆς ψευδοσεμνοτυφίας καὶ τῆς κληρικοκρατίας, ἀλλὰ διὰ τὰ πολυπληθῆ ἠθικώτατα διηγήματά του. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἕνεκα τοῦ ἀνεμμένου τινῶν τῶν διηγημάτων του ὁ μέγας οὗτος συγγραφεὺς, ὁ ἀναμορφωτὴς τῆς ἰταλικῆς γλώσσης, ὁ ἀπελευθερωτὴς τοῦ ἰταλικοῦ πνεύματος, ὁ πρόδρομος τῆς καταλύσεως τῆς παποκρατίας, εἰς οὐδεμίαν οἰκογενειακὴν βιβλιοθήκην ἔχει εἰσοδὸν!

Εἶναι ἀληθῶς δυστύχημα, ὅτι νέοι τῆς μορφώσεως καὶ τοῦ ταλάντου τοῦ κ. Μίλτου Κουντουρά καὶ τῆς ὑλικῆς του ἀνεξαρτησίας, νὰ κἀθῶνται καὶ νὰ καταγίνωνται μὲ τὸν ἐκφυλισμὸν ἀδίκως καὶ παραλόγως! Κἀθῶνται καὶ συνεχίζουν τὸν Ἰψεν καὶ τὸν Ὄσκαρ Οὐάιλντ ἐν Ἑλλάδι, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ εἶναι πρωτότυποι! Ἐφαντάσθη ποτὲ ὁ κ. Μίλτος Κουντουρᾶς ὅτι, ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τὴν Σαλώμη τοῦ Ὄσκαρ Οὐάιλντ τὸ ἔργον του, κατεστάθη ἀνώτερος ἐκείνου καὶ ὅτι, κυριευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ συρμοῦ τῆς κληρονομικότητος, ἠτις ἔχει πατέρα τὸν Ἰψεν, ἔγεινεν ἀνώτερος ἐκείνου, ἢ κὰν συνεπλήρωσε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον;

Ποῖα βίασκανος Μοῖρα ὠθεῖ τοὺς καλοὺς νέους μας εἰς τοὺς κρημνοὺς τοῦ Βορρᾶ καὶ δὲν θέλουν νὰ εἶναι Ἕλληνες συγγραφεῖς, ἀντὶ νὰ ἐπιζητοῦν νὰ γείνουν Ἄγγλοι ἢ Νορβηγοί; Τόσον πολὺ ἐξέπεσαν ἐν ἑαυτοῖς ὁ Ἕλλητισμός;

— Ἄλλ' ἡ Τέχνη (λέγου) δὲν ἔχει πατρίδα!

Ψεῦδος! Ποῖα τέχνη δὲν ἔχει τὴν ἐπίρρησιαν τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἐδάφους, τοῦ ἀέρος, τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ ἐδημιουργήθη;

Ἐὰν ὁ Φειδίας ἐσκέπτετο ὡς Νορβηγός, δὲν θὰ ἐδημιούργει τὸν ἀθάνατον ἑλληνικὸν Παρθενῶνα, ἀλλ' ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς παρουσίασεν ἀκόμη ὁ Νορβηγὸς καλλιτέχνης! Παρθενῶνα ὅμως ποτέ! ποτέ!

Μήπως ἐστείρευσαν αἱ ἑλληνικαὶ πηγαὶ; Δὲν ἔχομεν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, δὲν ἔχομεν ῥωμαϊκὴν, δὲν ἔχομεν μεσαιωνικὴν, δὲν ἔχομεν ἀρματωλικὴν, δὲν ἔχομεν σύγχρονον; Διατί λοιπὸν ἡ ἀγγλοποίησις καὶ ἡ νορβηγοποίησις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος; Ἄς ἀφήσωμεν τὰ ξένα εἰς τοὺς ξένους καὶ ἄς ἀσχοληθῶμεν εἰς ἰδικὰ μας, εἰς ἑλληνικὰ θέματα! Ὁ Λαέρτης δὲν εἶναι Ἕλληνας, καίτοι φέροι προομηρικὸν ὄνομα! Ὁ κ. Μίλτος Κουντουρᾶς τοῦ ἔβαλε

ξένην ψυχὴν! Εἶναι λογικὸν ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἡμεῖς, δυνάμεθα νὰ δημιουργήσωμεν τεχνικώτερον ξένην ψυχὴν, ἢ δὲν γνωρίζομεν, ἢ δὲν ἐσπουδάσαμεν, ἢ δὲν τέλος δὲν αἰσθανόμεθα ἀπὸ τοῦ νὰ δημιουργήσωμεν μίαν ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἢ γνωρίζομεν, σπουδάζομεν καθημερινῶς καὶ αἰσθανόμεθα; Διατί φιλοδοξοῦμεν νὰ μετερχόμεθα τὸν μαθητευόμενον ἀντὶ τοῦ διδασκάλου;

Πόσα χρήσιμα ἑλληνικὰ πνεύματα χάνονται τοιουτοτρόπως! Δὲν εἶναι μόνον ὁ κ. Μίλτος Κουντουρᾶς, ὅστις ἐξάπαντος θὰ χαθῆ, ἀν δὲν γείνη Ἕλληνας συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Καζαντζάκης καὶ... τί λέγω; Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Παλαμᾶς εἰς τὰ περισσότερα ἔργα του, τὰ ἀπὸ δεκαπενταετίας καὶ ἐντεῦθεν εἶναι ξένος, μὲ ὅλα τὰς προσπαθείας, ἄς καταβάλλει ἵνα ἐνδύσῃ τὰ ἔργα του μὲ ἑλληνικὰς ὑποθέσεις!

Εἶναι δυστυχῶς πολλὰ ἑλληνικὰ πνεύματα χαμένα πλέον καὶ δὲν δύναται, ὡς ἐκ τῆς κεκτημένης ταχύτητος, νὰ ἐπιστρέψουν οἴκαδε, ἀλλ' ὁ κ. Μίλτος Κουντουρᾶς, νέος μὲ τόσην μόρφωσιν καὶ μὲ τόσην ἐν ἑαυτῷ δύναμιν τέχνης καὶ ψυχῆς, ἔχει ὅλον τὸν καιρὸν νὰ ἐπανακάμῃ εἰς τὸν... Ἕλλητισμόν, ἐξ οὗ ἐλιποτάκτισεν!

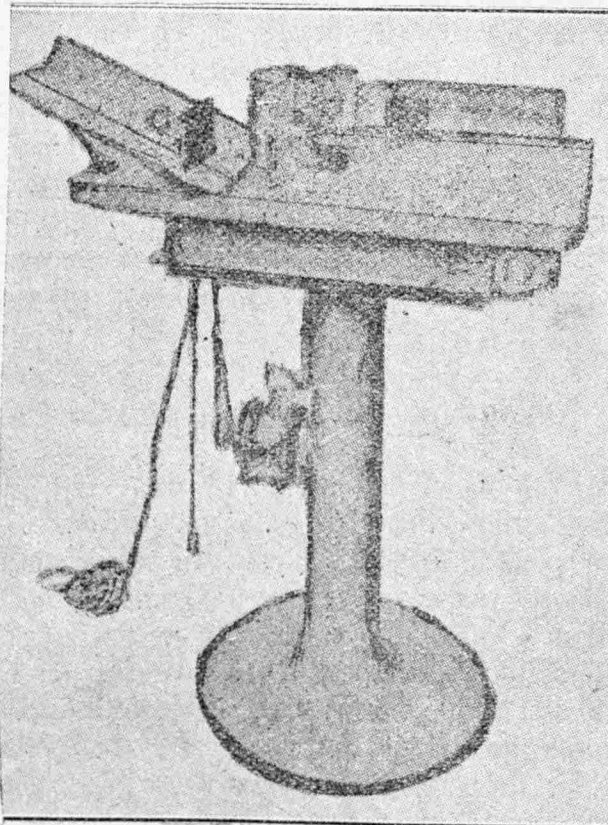
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

'Αὐ'Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν, ἡ ἐποχὴ τῶν Δρητνάουτ, τῶν φοβερῶν αὐτῶν κολοσσῶν τῆς θαλάσσης. Κατὰ τὸ 1906 καθηλύθη τὸ πρῶτον καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου, ἐντὸς πέντε καὶ μόνον ἐτῶν, 86 παρόμοια πλοῖα κατεσκευάσθησαν, ἐξ ὧν 44 ἤδη εὐρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ, τὰ δὲ λοιπὰ ὁσονούτω τελειόνοσι, κατανεμόμενα ὡς ἑξῆς: Ἄγγλια, 11, Γερμανία 7, Ἀμερικὴ, Ρωσία καὶ Αὐστρία ἀνὰ 4, Ἰταλία 3, Γαλλία, Ἰαπωνία, Ἰσπανία, Ἀργεντινὴ ἀνὰ 2 καὶ Βραζιλία 1.

— Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον Ἀθηνῶν ἔφθασε τελευταῖον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἐν θαυμάσιον ἠλεκτροκίνητον σφραγιστικὸν μηχάνημα. Εἰμπορεῖ νὰ σφραγίσῃ 180,000 ἐπιστολάς εἰς μίαν ὥραν. Μὲ τὸ μηχά-

νημα αὐτὸ συντομεύεται πολὺ ἡ διεκπεραίωσις τῶν γραμμάτων, ἀρκεῖ οἱ ἀλληλογραφοῦντες νὰ συνηθίσουν νὰ κολλοῦν τὸ γραμματόσημον εἰς τὴν δεξιάν γωνίαν τοῦ φακέλλου.

— Εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Βερολίνου μεταχειρίζονται νέον σύστημα πρὸς καταπολέμησιν τῆς σκόνης Χύ-

νον ἐπὶ τοῦ ξηλοστρότου ἐδάφους ἔλαιον Westrumite ἐν διαλύσει 1 ἐπὶ τοῖς 100· μὲ ἐν βυτίον τοιοῦτου ἔλαιου δύναται νὰ καταβρεχθῶσι 5,500 τετραμέτρα, τὸ κατάβρεγμα δὲ τοῦτο δύναται ν' ἀνανεωθῇ πεντάκις τοῦ ἔτους, δὲν κοστίζει δὲ σχετικῶς πολλὰ.

— Ἀπεδείχθη ὅτι τὰ διάγρυτα ἰστία αὐξάνουσι παρὰ πολὺ τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου. Πειράματα ἐν Ν. Ὑόρκῃ γενόμενα ἔφερον ὡς ἀποτέλεσμα αὐξήσιν ταχύτητος δύο μίλια. Ἐν τούτοις ἡ αὐξήσις αὕτη πάντοτε ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως τῶν ὀπῶν. Καὶ τοὶ εἰς τὴν ναυτιλίαν ἐλάχιστοι δύναται νὰ ἐπιδράσῃ μ α τοιαύτη ἀνακάλυψις, ἐν τούτοις δὲν θὰ μείνη ἀνεκμετάλλευστος εἰς τὴν ἀεροπλοΐαν.

— Αἱ Ἀγγλίδες σουφραζέται ἐπεσοκέφθησαν ἐσχάτως τὰς Γαλλίδας συναδέλφους τῶν εἰς τὸ Παρίσι· ἡ κ. Paukhurst διωργάνωσε πρὸς τιμὴν τῶν συγ-

κέντρῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἀπηγγέλθησαν λόγοι θερμοὶ ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν τῆς γυναικὸς δικαιωμάτων.

— Ἡ Μάρθα Ρενιὲ ψάλλει τώρα εἰς τὴν ὄπεραν τοῦ Μόντε Κάρλο. Ἐπιτυχάνει δὲ πάρα πολὺ εἰς τὴν Μπόεμ καὶ τοὺς Γάμους τοῦ Φιγαρώ.

— Ἐν ἀμφίβιον πλοῖον δὲν εἶναι βέβαια κακὴ ἰδέα. Τὴν ἰδέαν αὕτην συνέλαβεν ὁ γνωστὸς ἀεροπόρος Fabre, ὅστις καὶ κατεσκευάσεν ἐν πλοῖον, ὅπερ διὰ καταλλήλου μηχανισμοῦ δύναται νὰ πλέῃ εἰς τὴν θάλασσαν τόσον καλῶς, ὅσον καὶ νὰ διασχίῃ τοὺς αἰθέρας. Τὰ πρῶτα πειράματά του, γενόμενα εἰς τὸ Cowes τῆς Ἀγγλίας, ἐπέτυχον θαυμάσια.

— Ζεῦρετε, βέβαια, ὅτι τὸ Τομβουκτοῦ εἶναι μία πόλις τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς μὲ 4,000 μέτρα περιφέρειαν καὶ 17,000 κατοίκους. Αὐτὰ ἦσαν πρὶν, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ μὴ ὑπάρξωσιν ὀλίγα ἔτη μετὰ ταῦτα, κατόπιν τῶν πολλῶν προσπαθειῶν τῆς Γαλλίας πρὸς ἀποικισμόν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ὁ Felix Dubois τοῦλάχιστον, ὁ ὁποῖος πρὸ 15ετίας ἐπεσοκέφθη τὸ Τομβουκτοῦ, σήμερον εἰς τὸ νέον ἔργον του περὶ τῆς πόλεως ταύτης περιγράφει τὴν μεταβολήν. Οἱ κάτοικοι ἀρχίζουν βαθμηδὸν νὰ γενώνται τὰ καλά τοῦ πολιτισμοῦ καὶ μέσα εἰς τὰς ἡρειωμένας καὶ ἀθλίας οἰκίας τοῦ παρελθόντος ὑψοῦνται τώρα αἱ νεόδμητοι μὲ ὄχι πολλὰς ἀπαιτήσεις ἐπ' τῆς καλαισθησίας, ἀλλὰ πάντοτε καλλιτέρα ἀπὸ τὰς παλαιάς. Τὸ Τομβουκτοῦ ἔχει καὶ ταχυδρομικὸν μέγαρον.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μία πεταλοῦδα γελασὴ μ' ὀλόχροσα φτερά
σ' ἕνα λουλοῦδι ἀκούμπησε, ὠραῖο, δροσερὸ
καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τὴν βυζαίνει, γεμάτη ἀπὸ χαρᾶ,
γιὰ τὴν ὀλόχροα ὠμορφιά, γιὰ τὸν γλυκὸ καιρὸ.

Χαρὰ σ' τὴν ξεχασίारा π' ἔξαναπειτᾶ
καὶ τὸ λουλοῦδι τὸ φτωχὸ τὸ θανατῶνει·
αὐτὸ ἀπ' τὴ λύπη χάνεται καὶ ξεψυχᾶ
σ' ἕνα ναοῦρισμα ποῦ τραγοῦδαί τ' ἀηδόνη.

Ἐάνθη.

Κ. ΣΠΩΚ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΕΥΓΟΥΣΑΝ ΕΠΟΧΗΝ

Είνε η εποχή, ήτις απεικονίζει πιστῶς τὸ μὲν τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐθυμὸν ζωὴν, τὸ δὲ τὴν δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα ἐν τῇ σκληρᾷ βιοπάλῃ!

Νεναρκωμένη ἢ φρίσις ὑπὸ τοῦ ψύχους, προβάλλει θέαμα, ὅτε μὲν κατηφὲς καὶ μελαγχολικόν, ἔκσπῶν εἰς ψυχρὰ δάκρυα . . . βροχῆς, ὅτε δὲ τερπνὸν καὶ εὐθυμὸν, περιλουόμενον μὲ τὰς παλλεύκους νιφάδας τῆς χιόνος!

Ἡ δὲ ὀλίγη ἀειθαλὴς φυτεία ἐν μέσῳ τῆς χιόνος καὶ τοῦ παγετοῦ, ἀντικατοπτρίζει τὴν εὐτυχίαν ἐν μέσῳ τῆς δυστυχίας!

Ἰδοὺ ὡς κινηματογραφικὴ ταινία ἐκτυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἡ χειμερινὴ ζωὴ.

Πρὸ τῶν μεγάρων προσμένουν αἱ ἄμαξαι καὶ τὰ αὐτοκίνητα, ὅπως ὀδηγήσουν τοὺς εὐτυχεῖς θνητοὺς εἰς τὰς ἐργασίας των, εἴτε εἰς ἐπισκέψεις, εἴτε εἰς δημόσια κέντρα.

Εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας κυριαρχοῦσιν ἡ μέταξα, ὁ χρυσοὺς καὶ οἱ μαργαρίται.

Εἰς τὰς ἀπογευματινὰς ὁ καλλωπισμὸς καὶ ἡ ἐπιδεικτικῆς ἀνθαμιλλῶνται.

Συζητοῦν περὶ τοῦ νέου συρμοῦ, διὰ τοὺς χορούς, διὰ τὰ θέατρα καὶ διὰ τὰ δεῖπνα.

Καὶ οὕτω ἐν μέσῳ τῶν διασκεδάσεων διέρχονται εὐαρέστως τὴν περίοδον τοῦ χειμῶνος, ἥτις δι' αὐτοὺς εἶναι ποιητικὴ!

Ἐνδεδυμένοι καλῶς ἐξέρχονται εἰς τὰς ὁδοὺς οἱ βιοπαλαισταὶ τῆς ζωῆς καὶ ἀφοσιοῦνται ὀλοψύχως εἰς τὰς ἐργασίας των, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ μέχρι πολλάκις βαθείας νυκτός, μοχθοῦντες διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς οἰκογενειακὰς τῶν ἀνάγκας!

Αἱ ἐσπερίδες των εἶναι μεμετρημένοι καὶ αἱ ἐμφανίσεις των εἰς τὰ κέντρα περιορισμένοι.

Ἡ οἰκονομία κυριαρχεῖ διὰ τὴν προίκα τῆς θυγατρὸς, διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ.

Ὁ χειμὼν δι' αὐτοὺς εἶναι ἥττον εἰάρεστος, διότι εἶναι πολυδάπανος καὶ πολλάκις τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνουν τὸν προϋπολογισμὸν ἕνεκα τῶν χειμερινῶν ἀπροόπτων!

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μεταβαίνουν εἰς τὰς ἐργασίας των οἱ χειρῶνακτες καὶ οἱ λοιποὶ ἐργάται, ὅπως κερδίσουν τὸν ἐπιούσιον!

Πλείστοι δὲ ὅσοι μένουں ἀεργοὶ καὶ τρέμοντες ἐκ τοῦ ψύχους, μάτην ζητοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ εὗρουν ἐργασίαν!

Αἱ οἰκογένειαι των ὑφίστανται τὰ πάνδεινα!

Εἰς τρώγλας καὶ καλίβας πλημμυρισμένας ἀπὸ ὕδατα κατοικοῦν δυστυχεῖς ὑπάξει, ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος, ρακένδυτοι δὲ στεροῦνται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρτου! Ὁρφανὰ ἡμίγυμνα θρηνοῦν τὴν πτωχείαν των! Οἱ στεναγμοὶ τῆς γῆρας ἔκσποῦν εἰς δάκρυα!

Τὸ ψυχορράγημα τοῦ γέροντος ἐκτάδην κειμένου ἐπὶ ὑγρᾷ ψάθας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰατρικῆς περιθάλψεως, ἐπισφραγίζει τὴν συναλίαν τῆς δυστυχίας!!

Παιδιά ἐγκαταλελειμμένα καὶ ἀπόκληρα τῆς Τύχης διανυκτερεύουν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἔχοντα ὡς στρωμνὴν . . . τὸ χῶμα καὶ ὡς κάλυμμα . . . τὴν χιόνα!

Τίς ἄγγελος σωτηρίας ἐκ συμπαθείας καὶ εὐσπλαχνίας, θέλει ἰδρῆσαι νυκτερινὸν ἀσυλον τῆς πτωχείας καὶ δυστυχίας;

Εὐτυχῆς χειμῶν θὰ λογισθῇ ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἡ Νύμφη τοῦ Βορρᾶ θὰ στεγάσῃ τοιοῦτον ἄσυλον!!

ΜΑΡΓ. Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν ἐγνώρισα τὴν μεγαλειτέραν δυστυχίαν ποῦ εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, ἔδοκίμοσα τὴν φρικωδεστέρην ἀθλιότητα, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ὑποφέρῃ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. Ἦμην μόνος καὶ εἰς ἐκείνην τὴν θλιβρὰν μοναξιά μου εἴξευρα ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ψυχὴ ποῦ νὰ μ' ἀγαπᾷ, δὲν εὕρισκετο καμμία καρδιά ποῦ νὰ πάλῃ ζωηρότερα εἰς τ' ὄνομά μου.

Ἦμην ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἔβλεπα γύρω μου τὰ μειδιάματα, ποῦ ὁ κόσμος σκορπίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀφροντισίαν, ἔβλεπα τὰ ἔρωτευμένα ζεύγη ποῦ χαρωπὰ ἐβάδιζον τὸν ἀνθόσπαρτον δρόμον τῆς ἀγάπης καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου δύο μεγάλα ἀντίθετα συναισθήματα ἐννοοῦσα ποῦ ἐφύτροναν: ἐν ἀπεριόριστον μίσος διὰ τὴν προσποίησην τοῦ κόσμου καὶ μίαν φοβερὰν στενοχωρίαν διὰ τὴν θέσιν μου.

Ἦμην μόνος καὶ ἡ πτωχὴ μου περιβολὴ καθὼς καὶ τὰ ὀλίγα βιβλία μου δὲν εἶναι πράγματα ποῦ εἴμποροῦν νὰ ἐλκύσουν τὸ μειδιάμα οὔτε νὰ προκαλέσουν συμπαιθείας.

Ἄλλοίμονον! Τίποτε δὲν εἶχα ποῦ νὰ λάμπῃ εἰς τὰ μάτια τῶν ξένων καὶ ἡ καρδιά μου αὐτὴ ἐφαίνετο νεκρὰ, θαμμένη μέσα εἰς συντρίμματα, χωρὶς ἐλπίδα ν' ἀναστηθῇ . . .

Καὶ ὁμως . . . Εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν τῆς ζωῆς συνήνησα τὴν ἀγάπην μου. Πῶς τὴν ἐγνώρισα; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον, εἶναι συγκεχυμένον μέσα εἰς τὸν νοῦν μου σαν μερικὰ παραμύθια, τρυφερὰ καὶ ὄνειρόπλαστα, ποῦ εἴχαμεν ἀκούσει ποτέ. Ἦτο μικροκαμωμένη, ζωηρὰ, μὲ κομψὸ πρόσωπο, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐστόλιζε τὸ χαμόγελο, εἶχε δύο ὠραῖα ἐκφραστικὰ γαλανά μάτια, τὰ ὁποῖα ὅταν τ' ἀντίκρουζα μοῦ ἐχάριζαν τὴν ἐλπίδα, ὅπως ὁ καθαρὸς οὐρανὸς εἰς τὸν ταξιδειώτην.

Ἦτο ὀρφανή, δὲν εἶχε κανένα, καὶ παρεδόθη εἰς ἐμὲ μὲ τὴν πλέον θερμὴν καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην, μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ δὲν γεννᾶται ἀπὸ πονηροὺς ὑπολογισμοὺς καὶ ὑστεροβούλους σκέψεις.

Ἡ δυστυχία μου, ἡ ὀρφάνια καὶ ἡ μόνωσίς μου, τὴν ὁποίαν ἠῤῥξανεν ἀκόμη περισσότερον ἡ συναναστροφή μὲ τ' ἄψυχὰ βιβλία, ἐκεῖνα δηλαδὴ ποῦ προὔξενουν εἰς τοὺς ἄλλους τὸν ἀποτροπισμὸν, ἐκεῖνα, φαίνεται, ὅτι τὴν ἐμάγευσαν . . .

Ἦρχετο καὶ μ' εὕρισκε σκυμμένον ἐπάνω εἰς τὰ χαρτιά μου, βυθισμένον εἰς μαύρας σκέψεις καὶ ἐκάθητο πλησίον μου· μὲ τὸ χαμόγελό τῆς μοῦ διεσκέδαζε τὴν θλιβρὴν, καὶ μὲ

τὴν ἀργυρόχρον φωνὴν τῆς προσεπάθει νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

— Διατί στενοχωρεῖσαι, φίλε μου; διατί ἀπελπίζεσαι; μάθε ὅτι διὰ νὰ ζήσῃς εὐτυχῆς πρέπει νὰ ἐλπίζῃς καὶ ν' ἀγαπᾷς.

Ἐπαιρνε τὰς χεῖράς μου, τὰς ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἰδικὰς τῆς καὶ ἔφευγε πετακτὴ, χαρωπὴ εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ ἐγὼ ἔμεινα ναρκωμένος ἀπὸ τὴν παρήγορον ἐκείνην φωνὴν, ἐκκληκτος ἀπὸ τὴν πρωτοφανὴ ἐκείνην ἀγάπην.

Ἐν ἀπόγευμα, ψυχρὸ ἀπόγευμα χειμῶνος, ἦλθε πάλιν εἰς τὸ μικρὸ μου δωμάτιο. Ἐφαίνετο καταβεβλημένη, χωρὶς νὰ εἶναι σκυθρωπή, αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν κοτακόκκιναι, ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἐξέσπων ἀστραπαὶ καὶ τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν τῆς ἐκαίοντο.

— Τί ἔχεις; τῆς λέγω.

— Τίποτε, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι θὰ λείψω διὰ κάμποσο καιρὸ· θὰ μὲ θυμᾶσαι;

Δὲν ἐπρόσθασα νὰ τῆς ἀπαντήσω, ὅτε ἐκείνη μ' ἐναγκαλίζεται, μὲ φιλεῖ καὶ φεύγει.

Ὅταν ἔμεινα μόνος, εἶδα ὅτι εἰς τὸ τραπέζι μου εἶχεν ἀφήσει ἐν κομψότην, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ὠραῖα γράμματα ἦσαν κεντημένοι δύο καὶ μόναι λέξεις:

Ἀγάπα καὶ ἐλπίζε.

Ἐπέρασαν μερικοὶ μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν τὴν ἔβλεπον, ὅτε λαμβάνω ἐν μικρῷ γραμματάκι:

«Εὕρισκομαι εἰς τὸ νοσοκομεῖον, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 61 κλίνην· ἔλα νὰ μὲ ζητήσῃς».

Ὁμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν μου πρὸς τὰς ἀσθενείας καὶ τοὺς πόνους καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔσπευσα.

Ἐν τοῖτοις ἐπῆγα, ἐζήτησα τὴν κλίνην τῆς, εὕρισκω ἐπ' αὐτῆς μίαν γοαίαν, ἐρωτῶ καὶ μ' ἀπαντοῦν:

— Μάλιστα, προχθὲς ἀπέθανεν ἡ κόρη ποῦ ζητεῖτε· ἐξεφίχησε μ' ἐν ὄνομα εἰς τὸ στόμα.

— Τὸ ἐνθυμεῖσθε;

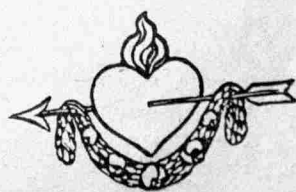
— Νομίζω ὅτι ἔλεγεν . . .

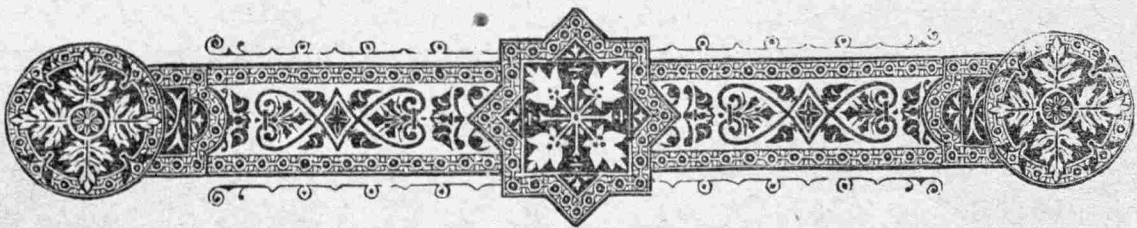
Ἦτο τὸ ὄνομά μου! . . .

Ἐπῆγα εἰς τὸν τάφον τῆς . . ., πτωχὸν ἔρημον τάφον, καὶ ἐκεῖ ἐγονάτισα διὰ μίαν στιγμὴν.

Ἦμην ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ δὲν εἶχον τίποτε πλέον ν' ἀγαπῶ, οὔτε ἠδυνάμην ν' ἐλπίζω . . .

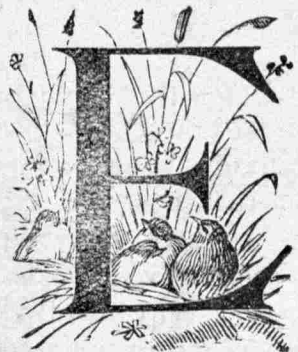
ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Β'. 'Ο ὄρκος τῆς ἀφοσιώσεως.

Πι τῶν χειλέων τοῦ 'Ιωάννου μελαγχολικὸν μειδιάμα ἐπὶνῆσεν.

— Δὲν ἀγνοεῖτε βέβαια, ὅτι ὁ Μουράτ ἐξακρίβωσεν ὡς τρελλὸς καὶ ὅτι ὁ Χαμήτ τὸν διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον.

— Ὅπως διόλου, ὅταν ἐρχεται κανεῖς εἰς τὴν Ἀνατολίην εἶναι καλὸν νὰ εἰξεύρη καὶ λίγο τὴν ἱστορίαν τῆς.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια: Μουράτ ὁ Ε' ἐξεπροσώπει τὴν Νείην Τουρκίαν, ἠθέλε νὰ φέρῃ τὴν πρῶτον, νὰ ἐξαγάγῃ τὸ κράτος ἀπὸ τὸν δρόμον τῶν καταχρήσεων, εἶχε δὲ μὲ τὸ μέρος τοῦ τὰς κυβερνήσεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Ὁ Ἀπτοὺλ ἅλιν ἐξεπροσώπει τοὺς παλαιοτοῦρκους, περὶ αὐτὸν δὲ συνεκροτώθησαν ὅλοι οἱ δυσαρεστημένοι κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως, μυστικά δὲ ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῆς Γερμανίας. Τοιαύτῃ εἶναι ἡ πολιτικὴ ἀποφῆς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν στάσιν τοῦ Μουράτ. Συγγνώμην, διότι ἀναφέρω μὲ πολλὰς λεπτομερείας ὅλα ταῦτα, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶναι ἀναγκαῖαι δι' ὅτι κατόπιν θὰ εἶπω.

Καὶ μετὰ τὶνα παύσιν:

— Ὁ Μουράτ, ἀγαπῶν τὴν πρῶτον, περιστοιχεῖτο ἀπὸ συμβούλους ἰκανοὺς, κατὰ τὴ γνώμην του τοῦλάχιστον, νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τὰ σχέδιά του. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ πατὴρ μου, κατέχων τὴν ἐμπιστευτικὴν θέσιν τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως. Κατὰ τὴν πῶσιν τοῦ δυστυχῆ μ νάρχου οὐαὐτοκαλούμενοι ὀπαδοὶ τοῦ Ἀπτοὺλ Χαμήτ ἐφυλάκισαν τὸν πατέρα μου καὶ ἐσκόπουν νὰ τὸν ὑποβάλουν εἰς βασάνους, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ τοῦ ἀποσπάσουν μερικὰς ἀποκαλύψεις ἐναντίον τοῦ Μουράτ. Τότε ἐκείνος γράφει εἰς τὸν ἀδελφόν του: «Παρακαλῶ ὅπως ὁ Ρενώ, γραμματεὺς μου, ἀφεθῆ ἐλεύθερος καὶ μάλιστα ὅπως ἀφειδῶς ἀμειψθῆ. Ὄταν ἐν σημείον, ὅπως μετ' αὐτοῦ προσδιωρίσαμεν, μοι ὑποδείξῃ ὅτι εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ, τότε, Ἀπτοὺλ, θὰ σὲ συγχωρήσω, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἐχθροπάθεια μεταξὺ μας, θὰ χαθῶ σχεδόν. Ἀνταλλάσσω τὴν Τουρκίαν πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ φίλου μου».

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἔτρμεν ἐλαφρῶς ὅταν ἐξέφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις. Ἐσιώπησε μίαν στιγμὴν, μετ' ὁ λαμβάνει ὕφος εὐσταθέστερον:

— Δὲν νομίζεις, κύριε Μυλαρία, ὅτι ὁ τρελλὸς αὐτὸς εἶχε πολὺ ὑψηλὴν συναίσθησιν τῆς φιλίας; Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον καταφάσεως καὶ δεικνύων τὸ ἄλλως τε προφανῆς ἐνδιαφέρον,

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπε, σὰς παρακαλῶ.

— Τότε ὁ Χαμήτ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ πατὴρ μου ἀφῆθ ἐλεύθερος, τῷ ἐπετρέθη νὰ ἴδῃ ἀπαξ τὸν Μουράτ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκεν ἐν χαρτοφυλάκιον, περιέχον δέκα χιλιάδας λίρας

— Θαυμάσια!

— Ὁ Μουράτ ἦτο γενναῖος. Ἐκτὸς δ' αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα μου δύο ρουβίνια: τὸ ἓν ἔπερε νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ἐγκλειστὸν Σουλτάνον, ὅταν ὁ πατὴρ μου θὰ ἐφθάνεν ἐλεύθερος εἰς τὴν πατρίδα του, τὸ δὲ ἄλλο θὰ τὸ ἐκράτει ἐνθύμιον φιλίας.

Ὁ πατὴρ μου τότε ἐσκέφθη ὅτι τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποῖαν τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μουράτ, ἔπερε νὰ μεταχειρισθῆ ὅπως ἐλευθερώσῃ τὸν φυλακισμένον.

Ἄλλοιμονον! ὑπελόγιζε χωρὶς νὰ φαντασθῆ τὰ ἀρακτικὰ τεχνάσματα τῶν φυλάκων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐδόθησαν διὰ νὰ τὸν συνοδεύουν καὶ προστατεύουν, διότι ὅταν ἐφθασεν εἰς τὰ σύνορα, παρετήρησεν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον εἶχε κλαπῆ. Ἐκαμε

τὰς παραστάσεις του, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκ τοῦ Γιλδίξ ἀκολουθῶν τοῦ ἀπήνησεν:

— Ἰσχυρίζεσαι ὅτι σὲ ἐκλεψαν, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ σὲ συνοδεύωμεν καὶ ταυτόχρονως νὰ καταζητῶμεν τὸν κλέπτην. Ἄν θέλῃς, σὲ κλείωμεν μέσα εἰς κανὲν φρούριον μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μας καὶ ἡμεῖς τότε θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ἐνεργήσωμεν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κλέπτου.

Νὰ ἐδέχετο ἦτο ταῦτόσημον πρὸς τὸ νὰ κατεδίκασεν ἐσὺτὸν εἰς αἰῶνια δεσμὰ, διότι ποῖος ἐπίστευεν ὅτι οἱ μισθωτοὶ ἐκείνοι τοῦ Χαμήτ θὰ ἐπῆστρεφόν ποτε, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο μεταξὺ ἰων;

— Δι' αὐτὸ προὔτιμησε νὰ μὴν εἶπῃ τίποτε.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν ὁ πατὴρ μου χωρὶς χεῖματα μὲ τοὺς δύο μόνον πολυτίμους λίθους, ἐκ τῶν ὁποῖων τὸν ἓνα ἔστειλεν εἰς τὸν Μουράτ.

Ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸς τινὼν μηνῶν εἰς Γαλλιάν, ὅπου καὶ μ' ἐγέννησεν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ζωὴν μας, ἡ ὁποία ἦτο πλήρης ἀγῶνων καὶ δυστυχίας...

Οἱ γονεῖς μου ἐστερήθησαν τῶν πάντων διὰ νὰ μ' ἐκπαιδεύσουν ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον.

Δὲν θὰ λησμονήσω ἁμμίᾳ φορὰ τὴν ἐπομένην σκηνήν: Ὁ πατὴρ μου ἔπερε τὴν μητέρα μου καὶ ἐμὲ καὶ ἀφοῦ μὰς ἐφερε κάτω [μῆς εἰκόνας τοῦ Μουράτ, ἔλεγεν: ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν Μουράτ] καὶ ἡμεῖς κατόπιν ἐπανελαμβάνομεν τὸν ὄρκον.

Ἡ ἐργασία ἐκάστης ἡμέρας οὐδένα εἶχε σκοπὸν παρὰ τὴν περισυλλογὴν μερικῶν χρημάτων διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Σταμπούλ, ὅπου ἡ θ' ἀπλευθερόνωμεν τὸν εὐεργέτην μας ἢ θὰ συναπεθνήσκομεν.

Ἀλλὰ μετὰ μεγάλης θλίψεως ἐβλεπεν ὅτι οὐδὲν κατώρθονεν. Ἐμέμφετο τότε ἑαυτὸν, διότι ἐφάνη δειλὸς καὶ ἀγνώμων πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἀπεξενώθη τελείως τοῦ θρόνου χάριν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φίλου του.

Μετὰ τὶνα εἶτη ἡ μήτηρ μου, καταβληθεῖσα ἀπὸ τὰς θλίψεις, ἀπέθανε, δὲν παρήλθε δὲ πολὺς καιρὸς κατόπιν καὶ ἔχασα καὶ τὸν πατέρα μου.

Τελείως λοιπὸν μόνος κάτωθι τῆς εἰκόνας τοῦ Μουράτ ἐπανέλαβον:

— «Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν Μουράτ».

Τότε ἐσκέφθη ὅτι θὰ εἶχον τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρὸς μου ἂν ἔθετον εἰς ἐνέργειαν ὅτι ἐκείνος ἐσκόπευε. Ἐπώλησα τὰ ὀλίγα μου ἐπιπλα καὶ ἰδοὺ φθάνω εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔχων ὡς μόνην περιουσίαν ἑκατὸν πενήκοντα φράγκα διὰ τὴν διατήρησιν μου καὶ τὸ ρουβίνιον αὐτό, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ εἰμπορέσω νὰ ἀναγνωρισθῶ ἀπὸ τὸν Μουράτ, ἂν δυνηθῶ νὰ φθάσω μέχρις αὐτοῦ.

Ἀπὸ ἐν παλαιὸν πορτοφόλιον ἐξήγαγε τότε ἓνα πολυτίμον λίθον καὶ τὸν ἔδειξεν εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην: ἦτο τὸ ρουβίνιον τοῦ Μουράτ.

Γ'. Ἀνέλιπτος πρότασις.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐξέφερεν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Τὸ ρουβίνιον εἶχεν ὄγκον ὡσὺ περιστέρως, ἐξέπεμπε δὲ ροδίνους ἀκτῖνας.

— Ἄλλ' εἶναι θαυμάσιον! ἐπιθύρῃσεν ὁ Μυλαρία καὶ μὲ ὕφος δηλοῦν σεβασμόν: Καὶ ὁ πατὴρ σὰς καὶ σεῖς εἰσθε καταδικασμένοι εἰς τὴν δυστυχίαν, ἀφοῦ εἶχετε τέτοιον θησαυρὸν εἰς τὰς χεῖράς σας;

— Ὁ θησαυρός, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖτε, ἦτο προωρισμένος νὰ διατεθῆ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Μουράτ.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ Ἀλκιβιάδης ἔμεινε σκεπτικός: ἔπειτα ἀποτόμως ἤρχισε νὰ γελᾷ θορυβωδῶς.

— Τί ἔχετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ρενώ.

— Ὄ! πόσον παράδοξος εἶναι ἡ συνάντησις σας;

— Εἰς τὸ τελωνεῖον;

— Ἀκριβῶς, ἀλλ' ὄχι μόνον ἡ συνάντησις σας παράδοξος, ἀλλὰ καὶ οἱ σκοποὶ μας ἀντίθετοι.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦνοιγεν ἐξ ἀπορίας τοὺς ὀφθαλμοὺς φελλίζων:

— Δὲν καταλαβαίνω... δὲν καταλαβαίνω... ὁ Μυλαρίας ἐπανέλαβεν:

— Εἶμαι, φίλε μου, πολὺ περισσότερο καλόβολος ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Σφίγγα καὶ δι' αὐτὸ θὰ σοῦ λύσω τὴν ἀπορίαν σου: Ἐρχεσθε εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ ἀπελευθερώσετε τὸν Μουράτ.

— Ἄν μπορέσω.

— Λοιπὸν ἐγὼ ἐρχομαι διὰ νὰ διασκεδάσω τὸν Χαμήτ.

— Μπα! ἐπιθύρῃσεν ὁ Ρενώ, ἐγειρόμενος μὲ κάποιον περιφρονητικὸν ὕφος.

Ἄλλ' ἡ κίνησις αὕτη ἐδιπλασίασε τὴν φαιδρότητα τοῦ ἱατροῦ.

— Μπα, μπα, ξανακαθίσατε, παρακαλῶ.

Καὶ ὁ Ρενώ, δεσμευθεὶς ὑπὸ τῆς φαιδρότητος τοῦ συνομιλητοῦ του, ὑπήκουσεν.

Ἀγαπητέ μου συμπατριώτα, ἐπιθυμῶ ἀπλούστατα νὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ τῶν σχέσεών μου μὲ τὸν Ἀπτοὺλ Χαμήτ. Δὲν ἔχω πόθον ν' ἀφοσιωθῶ εἰς αὐτόν. Διὰ νὰ εἶμαι σαφῆς, δὲν ἔχω κανέν προσωπικὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ν' ἀντιστρατεύεται μὲ τὸ ἰδικόν σας: ἐπιθυμεῖτε νὰ θυσιασθῆτε, ἐπιθυμῶ νὰ πλουτίσω. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀντίθετον εἰς αὐτὰ καὶ δυνάμεθα νὰ συνενωθῶμεν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας. Ἄλλως τε, ἔχω πολὺ καὶ καλὰς γνωριμίας εἰς τὸ Γιλδίξ: τὰ μπακτσιῖα, τὰ ὁποῖα τὸ γαλλικὸν ταχυδρομεῖον ἔφεραν ἐδῶ, ἠτοίμασαν τὰ πράγματα καὶ μοῦ ὑπόσχονται πολλὴν βοήθειαν. Ἐὰν κατορθώσω νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν Σουλτάνον, θὰ ἐπωφεληθῆτε ἐξ αὐτοῦ. Ὄταν εἶναι κανεῖς ἀντικρὺ εἰς τὸν δεσπότην, δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι ἐπληρώσει τὸν αἰχμάλωτον καὶ...

Ὁ Μυλαρίας διεκόπη ἀποτόμως. Ἐν κτύπημα εἰς τὴν θύραν ἠκούσθη.

— Ἐμπρός.

Κύριε, ἐπιθύρῃσεν ὁ ὑπηρετῆς, ὁ Ἀλῆ Μουκτάρ ἐφάνθη, ὑπαρχηγὸς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Σουλτάνου, ἔμαθε τὴν ἀριζίν τῆς «Τύνηδος» καὶ θέλει νὰ σὰς χαιρετήσῃ.

— Εἰσόγαγέ τον ἀμέσως.

Καὶ ὅταν ὁ ὑπηρετῆς ἐξῆλθεν, ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπιθύρῃσεν εἰς τὸν σύντροφόν του:

— Εἰς ἀπὸ τοὺς ἀνταποκριτὰς τοῦ μπακτσισιοῦ. Περᾶσατε εἰς τὸ πλαγιὸν δωμάτιον καὶ ἰδῆτε, σὰς παρακαλῶ, ἐπιμόνωσ ἰδῆτε τί θὰ συμβῆ.

Δὲν ὑπῆρχε βέβαια καιρὸς περιποιήσεων. Ὁ Ἰωάννης ἔσπευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ Μυλαρίας, φροντίσας ν' ἀφήσῃ τὴν θύραν ἡμιανοικτήν. Τοιοῦτοτρόπως ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ ὅτι θὰ ἐγένετο.

Ὁ Μουκτάρ, περιβεβλημένος τὴν ρεδιγκόταν του, ἡ ὁποία κατέστη ἀπὸ τῆς ἀναρρώσεως τοῦ Ἀπτοὺλ Χαμήτ τὸ ἐπίσημον, οὕτως εἰπεῖν, φόρεμα τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, παρουσιάσθη καὶ συντομεύων τὰς εὐχὰς τοῦ «καλῶς ὤρισες», προσέθεσε εἰς διεφθαρμένην γαλλικὴν γλῶσσαν:

— Δύνασαι νὰ προσφέρῃς μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἐν ταῦτῳ νὰ κερδίσῃς μίαν μεγάλην περιουσίαν. Ἰδοὺ διατὶ ἦλθα ἐδῶ.

— Ὑπηρεσίαν καὶ χρῆμα... τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρα νεαρῆς κόρης.

— Πῶς, νὰ νυμφευθῶ;... εἶσι ἀμέσως; καὶ μὲ ποῖαν τοῦλάχιστον;

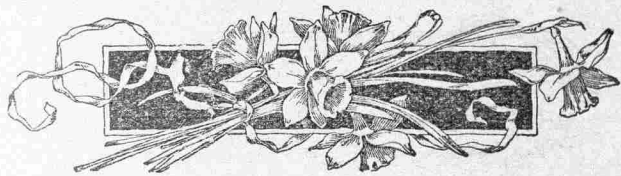
— Δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Μὲ τὸν γάμον σου ὑπηρετεῖς τὸν Σουλτάνον. Καὶ σὺ μὲν θὰ γίνῃς πολὺ εὐπρόσδεκτος, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κόρην, αὕτη δὲν θὰ σὲ πολυκοστῇ, διότι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ μίαν ἀρρώστειαν ἡ ὁποία θὰ σ' ἐλευθερώσῃ πολὺ γρήγορα, ἴσως μάλιστα πρὶν τελεσθῶν ἐπισήμως οἱ γάμοι.

— Μπα! ἡ ἀρρώστεια εἶναι τόσο προχωρημένη!... Τί ἔχει λοιπὸν; ἐπιθύρῃσεν ὁ Μυλαρίας, καταληφθεὶς ἀπὸ ἀπροσδιόριστον συγκίνησιν.

— Πάσχει ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τοῦ κοιμητηρίου εἶναι κεφαλὴ, ἡ ὁποία θὰ πέσῃ, καὶ ὅταν ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε κεφάλι, δὲν ἔμπορεῖ νάνησυχῆσῃ ποτε τὸν ἄνδρα τῆς;

Ὁ Ρενώ, ἀόρατος ὠτακουστής, ἠσθάνθη ῥίγος φρικτῆς εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τούτων.

Τὸ ἀλλόκοτον τῆς πιωτάσεως, ἡ στιγμὴ ἀδιαφορία, ἡν ἐξεπροσώπει ὁ Μουκτάρ, ἡ ἄγνωστος αὕτη, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἰμένασιος θὰ ἦτο ἐν βῆμα πρὸς τὰς βασάνους καὶ τὸν θάνατον, ὅλα περιεβόμβουν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, τὸν ἐξάλιζον κυριολεκτικῶς.

Θ. ΚΑΒΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὰ προηγούμενα.

Ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης ἠγάπησε παραφόρως τὴν Ἑλένην, κόρην τοῦ Ἰακώβου Δώρου καὶ σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, ἀνδρὸς φαύλου. Ἐκ τῶν σχέσεων τούτων ἐγεννήθη ὁ Εὐτύχιος. Ἡ Ἑλένη, αἰσθανθεῖσα τὰ σημεῖα τῆς μητρότητος καὶ ἀλεχθανομένη τὸν σύζυγον της, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς της διαζύγιον. Ὁ Ἰάκωβος Δώρος ὀργίζεται, φροβούμενος τὸ σκάνδαλον, καὶ πυροβολεῖ κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἣν πληγόνει εἰς τὸν βραχίονα. Ἡ Ἑλένη, θεραπευθεῖσα, φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔμενεν ὁ Θρασύβουλος, μεθ' οὗ συνέζη μὴνὰς τινάς. Ἄλλ' ὁ θεῖος τοῦ Θρασυβούλου θὰ διήρχετο μετ' ὀλίγον ἐκ Κων/πόλεως, ὁ νέος δέ, γνωρίζων ὅτι θὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργήν του, ἀπέκρυψε τὰς σχέσεις του. Ἄλλ' ὁ θεῖος εἰς Ὀδησσὸν ἔμαθε τὰ συμβάντα καὶ ἐπιστρέφει ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Θρασυβούλου, τὸν ὁποῖον ἐζήτησε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος ἤρνετο, τὸν παῖδα ἀπὸ τῆς θέσεώς του, τὸν ἀποδιώκει, ἐπιστρέφων δὲ εἰς Σμύρνην διακόπτει τὰς μετὰ τῆς ἀδελφῆς σχέσεις του. Ἡ μήτηρ τοῦ Θρασυβούλου μετὰ τὴν κόρην της φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου συναντᾶται μετὰ τὴν Ἑλένην, ἣτις, συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τῶν δύο γυναικῶν, ἀναλαμβάνει νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν Θρασύβουλον εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ θεῖου του.

♠

— Καὶ ἂν γίνων, δὲν θὰ κάμετε τίποτε, ἐπρόσθεσεν ἡ μητέρα τοῦ Θρασυβούλου.

— Δὲν μ' ἐγνωρίσατε καὶ σὰς δικαιολογῶ γι' αὐτὸ σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὸν ἱερώτερον καὶ φοβερώτερον ὄρκον ποῦ θὰ μὲ ζητήσετε, εἰς τὸν ἀληθινὸν ἔρωτα ποῦ ἔχω διὰ τὸν Θρασύβουλον, ὅτι θὰ ἐνεργήσω διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὰ πάντα. Ἐπείσθητε;

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ μήτηρ, βλέπουσα κατὰ πρόσωπον τὴν Ἑλένην.

— Πηγαίνετε λοιπὸν προκαλέσατε ἀπὸ τὴν Σμύρνην ἕν τηλεγράφημα, μετὰ τὸ ὁποῖον νὰ τὸν καλεῖτε, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατόν γρήγορα, δὲν ἔχομεν νὰ χάνομεν καιρὸν, ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Θρασύβουλος θὰ εἶναι πλέον ἀργά.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν αἱ δύο γυναῖκες ἀπεχωρίσθησαν μετὰ ἕν φίλημα ἐγκάρδιον.

Φεῦ! εἰς τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἔπρεπε νὰ ταφῇ εἰς ἔρως καὶ ν' ἀναζήσῃ τὴ σκληρότερον τῶν καθηκόντων: ἡ αὐταπάρνησις.

18. Φεύγω!

Οἱ ἀναγνώσται μας ἐνθυμοῦνται τὸν ἱατρὸν Ἀλέξανδρον Φιλώτην, ὁ ὁποῖος προσεκλήθη νὰ θεραπεύσῃ τὸν Θρασύβουλον, ὅταν οὗτος εἶχε ἀσθενήσει προτοῦ ἡ Ἑλένη φθάσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ φίλια τῶν δύο ἀνδρῶν ἐξηκολούθει εἰσέτι, ὁ δὲ Φιλώτης ἐγένετο καὶ ὁ οἰκογενειακὸς ἱατρὸς τοῦ Θρασυβούλου.

Ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ νέου προσεῖλκυσαν τὴν ἐκτίμησιν τῆς Ἑλένης, ἡ ὁποία, παρὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν του, πολλάκις τὸν ἐκάλει διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μίαν γνώμην ἢ νὰ τὸν παρακαλέσῃ κάτι διὰ τὸν Θρασύβουλον.

Ὅταν αἱ δύο γυναῖκες ἐφυγον, ἡ Ἑλένη ἔπεσεν ἐξηντημένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ εἰς βαθύς

στεναγμὸς ἐξήλθεν ἀπὸ τὰ κλειστά της χεῖλη, βαθύς, τόσο βαθύς, ὥστε νὰ νομίσῃ τις ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς, τὴν ὁποίαν εἶχε ξεσχίσει.

Ἐρριψε τὰς χεῖράς της ἀδρανεῖς κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Αὐτὸ εἶνα, λοιπὸν τὸ τέλος τῆς ἀγάπης μου! ἐσκέπτετο μετὰ σπαραγμὸν, αὐτὸ λοιπὸν μοῦ ἐπεφύλαττεν ἡ μοῖρα! . . .

— Πόσον σκληρὸν πρᾶγμα εἶναι ν' ἀγαπᾷ κανεὶς μετὰ ἀληθινὴν καὶ ζωντανὴν ἀγάπην! πόσον εἶναι σκληρὸν! . . .

— Θρασύβουλε, ἀγαπητέ μου Θρασύβουλε, δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ἀγαπήσω, δὲν ἔπρεπε, ἀφοῦ τώρα δὲν εἰμπόρεσα νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἔρωτά σου . . .

— Ναί, δὲν ἔπρεπε νὰ δώσω τὸν λόγον μου πρὸς τὰς δύο αὐτὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἦλθαν νὰ μοῦ τὸν ἀφαιρέσουν . . . Ἐπρεπε νὰ τὰς διώξω, ἔπρεπε νὰ ταῖς πῶ: τί θέλετε; τὸν Θρασύβουλον; δὲν σὰς ἀνήκει, εἶναι δικός μου, εἶναι δικός μου διὰ πάντα . . .

Μία φρικίασις διέτρεξε τὰ νεῦρα τῆς Ἑλένης καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμούς . . .

Ἄλλ' ὅταν παρήλθεν ἡ κρίσις, ὁ εἰθὺς τῆς Ἑλένης νοῦς ἐκυριάρχησε:

— Νὰ διώξω τὰς δύο γυναῖκας αὐτάς; ἀλλὰ μετὰ ποῖον δικαίωμα; Πῶς εἰμποροῦσα ν' ἀποδιώξω τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐκλεψα τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ μοναδικὸν στήριγμα;

— Πόσον εἶμαι ἀθλία! πόσον εἶμαι δυστυχής!

♠

Ἐνῶ αὐτὰ ἐσκέπτετο ἡ Ἑλένη, ἐνῶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν της δύο ἀντίθετα αἰσθήματα ἐπάλειον, ὁ μικρὸς της Εὐτύχιος μετὰ τὴν ὑπερέττειν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν περίπατον.

Αἱ φαιδραὶ φωναὶ τοῦ παιδίου ἀφύπνισαν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἀνέσταν ἀπὸ τὰς συγκεχυμένας της σκέψεις. Τὸν ἐλήρην εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐφίλησε μετὰ τρυφερότητα καὶ πάθος τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ, τὸ ὁποῖον τόσο ὁμοιάζε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μέσα εἰς τὴν παραφορὰν τὴν αἰσθήματος ἀνεφώνησεν:

— Ὅχι! δὲν θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸ παιδί αὐτό, ἀπὸ τὸ παιδί του, ἀπὸ τὸ σπλάγγνον μου!

Παρήλθον μερικά λεπτὰ σιγῆς, μετὰ τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλένη ὠχρὰ ἐσηκώθη, ἔκαμε μερικά βήματα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καὶ μετὰ τὸ βλέμμα της ἐθώπευσε τὰ ἀντικείμενα αὐτοῦ.

Εἶχε λάβει πλέον τὴν ἀπόφασίν της. Πόσον ἦτο μεγαλοπρεπής! Ὁμοιάζε πρὸς μάρτυρα, ὁ ὁποῖος χάριν τῆς ἰδανικῆς ἀγάπης μετὰ τὰς ἰδίας του χεῖρας περιεβάλλετο τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ μόνος του ἀνέβαινε εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου.

Εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν της Ἐξεσχίσε τὴν καρδίαν της καὶ ἐπὶ τῶν εἰρημάτων της ἐν βαρῶν οἰκοδόμημα ἤρχισε νὰ κτίξῃ, τὸ οἰκοδόμημα τῆς αὐταπαρνήσεως . . .

Ἐκάλεσε τὴν ὑπερέττειν:

— Πηγαίνε, τῆς λέγει, εἰς τοῦ ἱατροῦ καὶ εἰπέ του ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως, πάσχω φοβερὰ, εἰπέ του ὅτι εἶναι μεγάλη ἀνάγκη.

— Πολὺ καλά, κυρία.

Ἡ ὑπερέττειν ἀνεχώρησε διὰ νὰ καλέσῃ τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐφθασε.

Τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα λεπτὰ ἐπήρκεσαν εἰς τὴν Ἑλένην ν' ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν της. Τὸ δάκρυά της εἶχον ξηρανθῆ, ἐπεμελήθη τὴν κόμωσίν της, ἰφόρεσεν ἐν ἄλλο φόρεμα καὶ ἐδανείσθη ἐν μειδίαμα διὰ τὰ χεῖλη της.

Ὅλα αὐτά, φεῦ, ἦσαν ἀπαραίτητα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἱατρέ, τῷ λέγει, σφίγγουσα

τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ, διότι ἦλθατε ἀμέσως, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι σὰς ἐγέλασα.

— Πῶς; τί;

Ἡ Ἑλένη δὲν ἀπήντησεν. Ἔσυρε σχεδὸν τὸν ἱατρὸν εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ ἀφοῦ ἔμειναν μόνοι:

— Ἰατρέ μου, δὲν εἶμαι ἀσθενής, ὅπως σὰς ἐμύνησα προηγουμένως, ἀλλὰ δι' αὐτὸ ὅμως μὴ φαντασθῆτε ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη σας. Ὅλως διόλου μάλιστα: σὰς χρειάζομαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν.

— Περὶ τίνος πρόκειται, κυρία;

— Πρόκειται περὶ τοῦ Θρασυβούλου καὶ ἐμοῦ.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀκούσω καὶ νὰ πράξω ὅτι εἰμπορῶ χάριν τοῦ καλοῦ αὐτοῦ φίλου.

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ σὰς ἐκάλεσα, δι' αὐτὸ δὲ καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω.

— Ἐξηγηθῆτε λοιπὸν.

— Ἡ Ἑλένη ἐσιώπησε, τὸ πρόσωπόν της ἀποτόμως κατέστη ὠχρὸν καὶ ἡ κεφαλὴ της ἔκαμε κίνημα ἐσχάτης ὀδύνης.

— Μὰ τί ἔχετε, κυρία; ὀμιλήσατε πρὸς Θεοῦ, παρετήρησεν ὁ ἱατρὸς ἀνησυχῶν.

— Μὴ φοβεῖσθε. Ἐξηγοῦμαι: Ξεύρετε ὅτι ἠγάπησα τὸν Θρασύβουλον . . . Τὸ ξεύρετε βέβαια αὐτό. Ἔ, λοιπὸν μάτετε τώρα ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ . . ., ναί, δὲν τὸν ἀγαπῶ, στὴν καρδιά μου πλέον δὲν ὑπάρχει καμμία συμπάθεια δι' αὐτόν, μοῦ εἶναι ἀδιάφορος καὶ ἐντελῶς ξένος . . .

— Πῶς, τί συνέβη;

— Αὐτὸ δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἴσως ἠγάπησα ἄλλον, ἴσως τὸν ἐβαρύνθην . . ., ἡ καρδιά της γυναικός, τὸ λέγετε καὶ σεις, δὲν εἶναι ποτε σταθερά.

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

— Νὰ φύγω!

— Νὰ φύγετε;!

— Ναί: καὶ αὔριον μάλιστα . . . Μὴ ἀνησυχῆτε, τίποτε ἀπὸ ὅλα ὅσα βλέπετε ἐδῶ δὲν θὰ μετακινήθῃ. Ἡ Ἑλένη θὰ λάβῃ τὸ παιδί της καὶ τίποτε ἄλλο σχεδὸν καὶ . . . θὰ φύγῃ.

— Ποῦ; μόνῃ;

— Μὴ ἐρωτᾶτε πλείοτερα, διότι δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἐν μόνον σὰς παρακαλῶ: Ἐπειδὴ φεύγω αὔριον, πρὶν δηλαδὴ φθάσῃ ὁ Θρασύβουλος, σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε σεις τὸ κλειδί τοῦ διαμερίσματος αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε ὅταν ἔλθῃ.

Ὁ ἱατρὸς δὲν ὠμίλει.

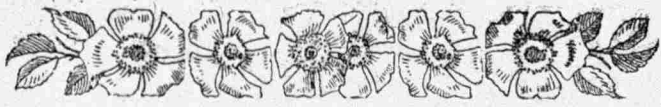
— Ἄν δὲν ἀγαπῶ πλέον τὸν Θρασύβουλον, μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι καὶ τὸν ἐμίσησα. Ὅχι! Τὸν λυποῦμαι πολὺ μάλιστα καὶ θέλω νὰ τὸν προστατεύσετε ἀπὸ κάθε κακόν. Ὁ Θρασύβουλος εἶναι νέος ἐνθουσιώδης καὶ μ' ἀγαπᾷ. Φοβοῦμαι λοιπὸν, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐφυγα, θὰ προβῇ εἰς κανὲν ἀπονενομημένον κίνημα, ἠμπορεῖ νὰ . . . ἄχ! Θεέ μου! Σὲ σὰς ἐμπιστεύομαι λοιπὸν τὴν ὑγείαν του, ναί, σὲ σὰς καὶ μόνον, συμβουλεύσατέ τον, εἰπητέ του ὅτι ἠμπορεῖτε, εἰπητέ του ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, ὅτι τὸν ἐβαρύνθην, ὅτι, ὅτι, ὅτι τέλος νομίζετε καλλίτερον ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! Συγκρατήσατέ τον ἀπὸ κάθε κίνημα ἀελπισίας. Εἰσθε ὑγιῆς, εἰσθε καὶ ἱατρὸς . . . Εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ τὸν προστατεύσετε. Θὰ τὸ θεωρήσω μεγάλην ὑποχρέωσιν καὶ θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων. Τί λέγετε; δέχεσθε;

Ὁ Φιλώτης δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Τόσον εἶχεν ἐρριζωμένην τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Θρασύβουλος καὶ ἡ Ἑλένη ἀγαπῶνται φοβερὰ, ὥστε ἐδυσκολεύθη ν' ἀπαντήσῃ.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΖΩΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Ἐπέρασε . . .

Ἐπέρασε καὶ ἡ ἀποκρηά. Μὴ ὄμως μοῦ ζητήσετε τὴν γνώμην μου, πῶς ἦτο. Ἄν τὴν κρίνωμεν ἀπὸ τὰ χρονολογήματα τοῦ ἐγέννησεν, ἦτο πολὺ κρύα· ἂν τὴν κρίνωμεν ὄμως ἀπὸ . . . τὰ ἰδρωμένα σμόκιν καὶ τὰς ξεδαμμένας γυναικείας φορεσίας, θὰ τὴν εὐρωμεν τοῦναντίον πολὺ . . . ζεστήν. Πῶς τώρα συμβαίνει νὰ σχηματίζονται περὶ αὐτῆς τόσο ἀντίθετοι γνώμαι, δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω· ἐρωτήσατε καλλίτερα τὸν ἑαυτὸν σας.

Ἡ πρώτη.

Δὲν πρόκειται διὰ καμμίαν πρώτην ἑλληνικοῦ δραματικοῦ ἔργου, ἀλλ' ἀπλούστατα διὰ τὴν πρώτην τῆς τεσσαρακοστῆς. Ἐορτάζεται παντοῦ μὲ πολλὴν φαιδρότητα καὶ ἄρθονα γέλια, ὥστε καταστὰ νὰ εἶναι περὶ γελαστὴ αὐτὴ ἡ πρώτη τῆς σκυθρωπῆς σαρακοστῆς καὶ ἀπὸ τὴν περὶ τρελλῆ ἀποκρηά. Εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἐορτάζουν εἰς τὸ Θησεῖον. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν χαιρετοῦν εἰς τὰ Ταταῦλα, ὅπου ἀρκετὸς κόσμος συνεκέντρωθη. Τὰ τραῦμα καὶ τὰ ἀμάξια δὲν ἐπρόφθανον νὰ μεταφέρουν τὸ πλῆθος.

Εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν κοσμοπλημμύραν ὑπῆρχεν ἀρκετὴ φαιδρότης καὶ εὐθυμία, παρ' ὅλα ὅσα καὶ ἂν λέγουν οἱ μεμψύμοιροι, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν διὰ νὰ κλαίουσαν πάντοτε καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι γελοῦν.

Ἡ νέα περίοδος.

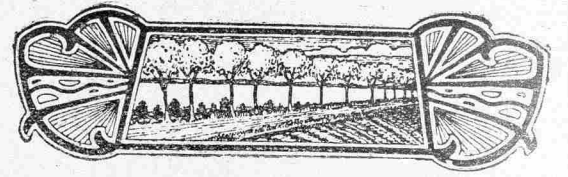
Ἡ νέα περίοδος τῶν ἐκκλησιῶν ἤρχισεν. Αἱ ὥραιαι ἀκολουθίαι τῶν προηγουμένων, τῶν ἀποδείπνων καὶ τῶν χαιρετισμῶν προσκαλοῦν πολὺν κόσμον. Καὶ ὁ λιθανωτὸς διαχύνεται εἰς τὸ περιβάλλον, σκορπίζων μίαν ἀκαθόριστον παρηγορίαν εἰς τὰς λυπημένας ψυχάς, μίαν ἠρεμίαν εἰς τὰ τεταραγμένα ἀπὸ τὴν παραζάλην τῆς ζωῆς πνεύματα. Κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τῶν ἐκκλησιῶν συγκεντρώνονται ὅλαι αἱ ἡλικίαι καὶ ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου ἐδάφους κλίνει τὸ γόνυ ἡ κυρτωμένη γρηοῦλα διὰ τὴν ἐξάλειψιν κανενὸς παλαιοῦ ἀμαρτήματος καὶ ἡ νεαρὰ κόρη διὰ τὴν πραγμάτωσιν μιᾶς ὄνειρώδους εὐτυχίας . . .

Ἡ ἐορτὴ των.

Εἶναι τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον σάββατον, τὸ ὅποιον ἔχει καθιερωθῆ πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν, ὅλοι δὲ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θρηνοῦν τὴν ἀπώλειαν συγγενοῦς ἢ φίλου δὲν λείπουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ μνημῆμα του καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν μερικὰ λουλούδια τῆς ἐποχῆς. Τιοιοτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος· δύναται ν' ἀφήσῃ ὅλας τὰς συνηθείας του, δὲν θὰ εἰμπορέσῃ ὄμως ποτὲ ν' ἀποφύγῃ τὴν μυστηριώδη ἐπίδρασιν, τὴν ὅποιαν ἐξασκεῖ ἐπ' αὐτοῦ εἰς τάφος, κρ' ἔπιων κατὶ προσφιλές.

Πάντοτε δι' αὐτὸν τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο χῶμα καὶ ἡ βαρεῖα πλάξ θὰ τοῦ ἀποσπᾶ τὴν τρυφεροτέραν ἀγάπην καὶ τὰ εὐγενέστερα συναισθήματα. Πρὸ ἐνὸς τάφου καὶ ἡ ἀγριότερα ψυχὴ ἐξημεροῦται καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀγνότατον βωμόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀντὶ θυμιάματος ἀναδίδεται τὸ δάκρυ.

Ο ΠΕΡΙΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ὁ Φεβρουάριος εἶναι διὰ τὴν Γαλλίαν ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀγροτικός μῆν. Κατ' αὐτὸν ἐγένοντο μεγάλα συγκεντρώσεις τῶν παραγωγέων καὶ συνέδρια, κατὰ τὰ ὅποια ἐξητάσθησαν τὰ σχετικά πρὸς τὴν γεωργίαν καὶ παραγωγὴν ζητήματα.

Τὸ πρόγραμμα τῶν συνεδρίων τούτων ἦτο ποικιλώτατον. Οὕτω κατὰ τὴν ἐτησίαν γενικὴν συνέλευσιν τῆς Ἐθνικῆς Ἐταιρίας πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς γεωργίας, ἣτις συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Λουμπέ, συνεζητήθησαν τὰ ἀμπελοφυκτὰ ζητήματα, ἡ προσφοροτέρα καλλιέργεια τῶν γεωμήλων, ἡ ἐκτροφή χοίρων, ἡ ἐλάττωσις τῆς χειρωνακτικῆς ἐργασίας ἐν τῇ γεωργίᾳ, ἡ διάδοσις τῆς χρήσεως γεωργικῶν μηχανῶν, ἡ μηχανικὴ καλλιέργεια τοῦ ἐδάφους, ἡ γαλακτοκομία καὶ πολλά ἄλλα. Ἄλλαι γεωργικαὶ ἐπίσης ἑταιρίαι διοργάνωσαν ταῦτοχρόνως συνέδρια, ἐκθέσεις καὶ ἐορτάς, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ σύσφιξις τῶν σχέσεων τῶν ἐν Γαλλίᾳ καλλιεργητῶν καὶ παραγωγέων καὶ ἡ προάσπισις τῶν συμφερόντων αὐτῶν πρὸς γενικὴν τῆς γεωργίας ὄφελος.

Διὰ καταλλήλων συνδυασμῶν καὶ ἐκκολιῶν θὰ παρακολυθῆ ἡ ἐπ' ἐσχάτων παρατηρουμένη εἰς τοὺς ἀγροὺς λειψανδρία καὶ ἡ τάσις τοῦ λαοῦ, ὅπως συγκεντρώνεται εἰς τὰς μεγαλοπόλεις ὑπὸ πολὺ ἀνθυγιεινοὺς ὄρους καὶ πρὸς βλάβην τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.

Κατὰ τὰς ἐκθέσεις, αἵτινες ἠνοίχθησαν, ἐπεδείχθησαν ὅλαι αἱ πρόοδοι τῆς ἐν Γαλλίᾳ γεωργίας, οἰνοπαραγωγῆς καὶ κτηνοτροφίας, ἀπονεμήθησαν δὲ βραβεῖα καὶ μετάλλια.

Ἀπ' αὐτὰ γίνονται ἐν Γαλλίᾳ ἡμεῖς οὔτε νὰ τὰ ὄνειρευθῶμεν μᾶς ἐπιτρέπεται.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ

Μία περίεργος κλοπή.

Εἰς μίαν συνοικίαν ἐξωθεν ἐνὸς μεγάλου οἰνοπωλείου ὑπῆρχον δέκα πόμπαις πεντακοσάρικαις. Τὸ μεσονύκτιον, ὅτε τὸ οἰνοπωλεῖον ἦτο κλειστὸν, δέκα μασκαράδες πέρνον μίαν λατέρναν, πηγαίνουν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ἀγκαλιάζει καθεὶς καὶ ἀπὸ μίαν πόμπαν καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ βάλς τῆς «Εὐθύμου χήρας» ἀρχίζουν νὰ κατρακυλοῦν ταῖς πόμπαις καὶ νὰ ταῖς δίδουν ἀγνωστον διεύθυνσιν. Καθ' ὁδὸν τοὺς συλλαμβάνει ἡ ἀστυνομία καὶ τοὺς ἐρωτᾷ τί κάμνουν.

— Ἐφέντημ, ἀποκρηαῖς! Παίζουμε τὸ παιχνίδι τοῦ θεοῦ τοῦ κρασιοῦ!

— Ἀτζαῖπ, ἀτζαῖπ! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς περιπολίας, ὅστις τὸ μόνον ἄτοπον εἰς τὸ παιχνίδι εὗρε τὴν ἀνησυχίαν τῶν κοιμωμένων φιλησύχων ἀστῶν καὶ τοὺς συνέστησε μόνον ἠσυχίαν!

— Πέκ ἐτ', ἐφέντημ, πέκ ἐτ', ἐφέντημ, καὶ αἱ πόμπαις ἐξηκολούθησαν τὴν ἀγνωστον διεύθυνσιν.

Πρῶτη εἰκὼν. — Πρωῖτα, ὁ κρασᾶς τρίβει τὰ μάτια καὶ βλέπει τὴν ἄδεια θέσιν τῶν πομπῶν.

Δευτέρα εἰκὼν. — Κρασᾶς καὶ ἀστυνόμος ἀπέναντι ἀλλήλων. Ὁ ἀστυνόμος μὲ ἀνοικτὸ στόμα μανθάνει ὅτι ἐκάστη πόμπα τιμᾶται μιάμισθον λίρα καὶ ὅτι τὸ παιχνίδι τοῦ θεοῦ τοῦ κρασιοῦ ἐπαίχθη δι' ἐξόδων τοῦ κρασᾶ καὶ εἰς βάρος τῆς εὐφυΐας τοῦ ἀστυνόμου.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ Η ΑΓΟΡΑ ΜΑΣ

‘Η αγορά μας εξακολουθεί ούσα διστακτική, ή δέ εκκαθάρισις της εβδομάδος ταύτης απέδειξεν ότι υπάρχει αφθονία χρήματος. Ός προείπομεν, οί αγοράσαντες ‘Ηνωποιημένον ἀπήτησαν τους τίτλους παρά των πωλητών, οὔτοι δέ, μή έχοντες αυτούς, ήναγκάσθησαν να πληρώσωσι τὸ ἀνώτατον Deport τὸ οριζόμενον ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Χρηματιστηρίου, ἢτοι Λ. Τ. 1 75/00 δι’ ἐκάστην χιλιάδα. Ἀπέναντι τῶν μεγάλων τούτων αγοραστῶν, οί πωληταὶ ἀναγκάζονται ὀλίγον κατ’ ὀλίγον να κλείωνται και να ἀποσύρονται, μή εὐρίσκοντες πλέον συμφέρον, ή δέ ἀγορὰ ἐκ τούτου καθίσταται ὀλιγότερον ζωηρά.

‘Η πελατεία ἐν γενεὶ δὲν ἐργάζεται μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς και πρότερον διαθέσεως, ή δέ ἐπιφύλαξις αὕτη δικαιολογεῖται ἐκ τῆς ἀνωμάλου πολιτικῆς ἐσωτερικῆς και ἐξωτερικῆς καταστάσεως, πιθανὸν δέ ἐπὶ τινα καιρὸν να μή ἔχωμεν μεγάλας διακυμάνσεις. ‘Η ὑπουργικὴ ἐνταῦθα κρίσις εἰσηλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐξομαλύνσεώς της, διὰ τοῦτο και τὰ ὀθωμανικά χροῶγραφα δεικνύουσι καλὰς διαθέσεις, αἱ δέ τιμαὶ των θεωροῦνται ἐπωτελεῖς.

‘Ηνωποιημένον 101.5 ex-coupon, Σιδηροδρομοὶ 218 1/2. Ἐπὶ τῶν τοῖς μετρητοῖς ή ζωηρότης ἐπαισθητῶς ἐμετριάσθη.

Α. Γ. Μ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι. — Τῇ Πέμπτῃ 10 Φεβρουαρίου ἐτελέσθησαν ἐν Πέραν οί γάμοι τοῦ ἐνέλιπιδος νέου κ. Λουκᾶ Περεπε μετὰ τῆς χρηστῆς δεσποινίδος Ἐλένης Παπαδοπούλου, οὗς και συγγαίροντες, εὐχόμεθα τὸν συζυγικὸν βίον ἀνέφερον.

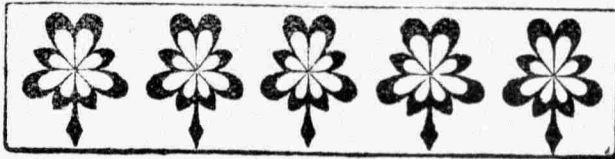
— Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοὺς ἐν Καστελλορίζῳ τελεσθέντας τῇ Κυριακῇ 13 Φεβρουαρίου γάμους τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἀγαπητοῦ Ζ. Ξανθοῦ, ἡμετέρου ἀντιπροσώπου, μετὰ τῆς εὐήγμενης δεσποινίδος Ἐλένης Ι Πίτσικα. Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα.

Ἀρραβῶνες. — Ἐν Δυδυμοτείῳ ἐτελέσθησαν τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι οί ἀρραβῶνες τοῦ ἐκ τῶν εὐπολήπτων πολιτῶν τῆς πόλεως ταύτης κ. Στ. Ἀποστολίδου, φαρμακοποιοῦ, μετὰ τῆς ὑπὸ πολλῶν χαρίτων πεποικισμένης δεσποινίδος Εὐφραξίας Β. Χ’ Γεωργίου. Εὐχόμεθα ταχεῖαν και τὴν διὰ τοῦ Ὑμεναίου ἔνωσιν.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν μελλόντων να λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν Ἱεροσολύμων να σπεύσωσιν εἰς τὴν ἐγγραφὴν, διότι πέραν τῆς 10ης Μαρτίου οὐδεμίᾳ αἰτήσις ἐγγραφῆς θὰ γίνῃ δεκτὴ. Καὶ τοῦτο διότι τοῦ Πάσχα τῶν Λατίνων συμπλόντος ἐφέτος πρὸς τὸ ἰδικὸν μας Πάσχα, προμηνύεται μεγάλη συρροή προσκυνητῶν ἐν Ἱεροσολύμοις και θὰ ἐξασφαλισθῶσιν ἐγκαίρως αἱ ἐν τοῖς ξενοδοχείοις Ἱεροσολύμων θέσεις.

Ἐγγραφαὶ γίνονται κατ’ ἐκάστην παρά τῇ Τραπεζῇ Ἀθηνῶν, παρά τῷ Πρακτορείῳ τῶν κ.κ. Ἀδελφῶν Γιαννουλάτου και παρά τῷ ὀργανωτῇ τῆς ἐκδρομῆς κ. Θωμᾶ Βαλαλά (Γαλατᾶ, χάνιον Ἀγίου Πέτρου), παρά τοῦ ὁποίου οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἄς ζητήσωσι τὸ πολυτελῶς εἰκονογραφημένον πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς, ἐμβάζοντες και γραμματόσημον 20 παρᾶδων διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

BYZANTINAI ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῶν ἀπόκρεω μᾶς ἐπεφύλασσον μικρὰν τινα ὀπωσθήποτε κίνησιν. Πράγματι δὲ τὸ Σάββατον και τὴν Κυριακὴν ἤσθάνθημεν ὅτι διατρέχομεν τὴν περιόδον τῆς εὐθυμίας. Ἀνθρωποὶ πάσης ἡλικίας και πάσης τάξεως διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς και ἐπὶ δύο ἡμέρας ή πόλις προσέλαβεν εὐθυμον ὄψιν.

Ὅμιλοι μετημφιεσμένων, έχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἀπαραίτητον λατέρναν, διέσχίζον τὸ πλῆθος μετὰ τὰς ἐκκωφαντικὰς φωνὰς και τὰ ἀηδῆ και σαχλά λογοπαίγνιά των, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξήλευε και αὐτὴ ή κλίκα τῶν μαλλιαρῶν.

Μασκαράτας ὅμως εἶφυνεῖς δὲν εἶχομεν δυστυχῶς. Ἡ μόνῃ ὀπωσθήποτε εὐφυῆς ἦτο ἐκεῖνη, ή ὁποῖα ἐσυμβόλιζε τὸν προϋπολογισμόν. Περιεφέρτετο δηλαδὴ ἀτομόν τι, παραγεμισμένον δι’ ἀχύρων εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγραφεν: «Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους».

Εὐτυχῶς ή «Πρόδοσ» ἐξέδωκε πανηγυρικὸν τῶν ἀπόκρεω φύλλον, εἰς τὴν πρώτην τοῦ ὁποίου σελίδα ἐξωγράφισεν ἀρκετὰς . . . μασκαράτας τῆς παρ’ ἡμῖν δρώσης κοινωνίας.

Ὁ διευθυντῆς τοῦ «Ταχυδρόμου», μόλις ἔλαβε να ρίψῃ ἐν βλέμῃ εἰς τὴν πανηγυρικὴν «Πρόδοσ» και εἶδε τὰς φωτογραφίας μαλλιαρῶν τινων, ἐπέταξε τὴν «Πρόδοσ» και ἐφώνησε:

Πάρ’ τε το, πάρ’ τε το! Οὐτε ζωγραφιστοὺς θέλω να τοὺς βλέπω!

Και ἐτελείωσαν αἱ ἀπόκρεω μετὰ τὰ Κούλουμα τῶν Ταταούλων, εἰς τὰ ὁποῖα τὴν Δευτέραν προσέτρεξε κόσμος ἄπειρος ἀπὸ τῶν διαφορῶν σημείων τῆς πόλεως.

Ἄν ὅμως δι’ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους αἱ ἀπόκρεω κατὰ μασκαράλια ἐτελείωσαν τὴν Δευτέραν, διὰ τοὺς βουλευτὰς μας δὲν εἶχον τελεῖωσει. Τοιουτοτρόπως εἰς τὴν Βουλὴν τὴν Τρίτην βουλευταὶ τινες ἐπαιξάν τὰ ρόπαλα, ὅπως δηλαδὴ συνειθίζουσι οἱ μασκαράδες τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἀπόκρεω. Ἐκεῖθεν δέ, φρονοῦμεν, ὀρμώμενος ὁ βουλευτῆς Ἀμασείας ἐκάκισε τὸ ράπισμα, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπε, συμβαίνει μόνον εἰς τὰ Γιουνάν παλληκαρισί.

Τί εἶπεν ὁ βουλευτῆς Ἀμασείας περὶ τοῦ ραπίσματος δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ πρῶτον ράπισμα, τὸ πρῶτον χαστοῦκι, ὅπως λέγουσι και οἱ μαλλιαροὶ, ἐπεςεν εἰς τὴν Βουλὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐφεξῆς δὲν θὰ πίπτουν ὑπουργεῖα και ὑπουργοί, ἀλλὰ ραπίσματα θὰ πίπτουν!

Τὸ ράπισμα, τὸ κατενεχθὲν ὑπὸ τοῦ νεαροῦ βουλευτοῦ Σεργῶν Δερβις βέη κατὰ τοῦ γηραιοῦ βουλευτοῦ Βερατίου Ἰσμαὴλ Κεμάλ βέη, μολονότι περιώρισε τὸ ζήτημα ή συγγνώμη και τὸ χειροφίλημα τοῦ κτυπήσαντος πρὸς τὸν κτυπηθέντα, προκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Ἀλβανῶν βουλευτῶν και εἰς μεγάλας ἀνησυχίας ἐκράτει τοὺς βουλευτικὸς κύκλους.

Εὐτυχῶς, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεός, ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ κ. Μπούσιος και διὰ τῆς γνωστῆς ἀγορευσεὸς του ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς Βουλῆς και ἐλησμονήθη τὸ ζήτημα τοῦ ραπίσματος.

Εἰς τὰς κατηγορίας λοιπὸν τοῦ Σεφκέτ πασᾶ, ὅτι ὁ κ. Μπούσιος δὲν εἶνε ἀληθῆς πατριώτης, ἀφοῦ ἀντιπράττει εἰς τὴν ψήφισιν τῶν 500,000 λιρῶν πρὸς ναυπήγησιν μεταγωγικῶν, ὁ κ. Μπούσιος ἀπήνητησεν ὅτι τὸνῶντιον εἶνε μὲγαλας πατριώτης και ὅτι εἶνε ἀπρόθυμος να μετατραπῇ εἰς . . . μεταγωγικὸν και να μεταφέρῃ στρατὸν, ὅπου δῆποτε ή πατρις τὸν διατάξῃ.

Πρὸ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ κ. Μπούσιου, οἱ βουλευταὶ ραγδαίως ἐχειροκρότησαν τὸ νέον μεταγωγικόν, οὔτινος τὴν εἰκόνα κατατέρω βλέπετε. Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ των δὲ οἱ ἀπεκτίσαμεν δωρεάν ἐν σκάφος, δὲν ἐξήτασαν λεπτομερῶς τὸ σύνολόν του. Πόσα μίλια δηλαδὴ θὰ διατρέξῃ τὴν ὥραν, πόσους τόννους ἀνθράκων θὰ καταναλίσκῃ και πόσης χωρητικότητος θὰ ἦναι.

Εἶναι ὅμως γνωστὸν ὅτι ὁ Μπούσιος . . . τρέχει πολὺ και πάντως θὰ διατρέξῃ ὡς μεταγωγικόν 3 1/2 μίλια τὴν ὥραν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταναλωσιν των ἀνθράκων, ὡρ σμένως αὕτη δὲν θὰ ὑπερβαῖν τὴν καταναλωσιν των ὥρων του πρὸς ἄρσιν τοῦ σχίσματος!

Ἄν αἱ πληροφορίες μας εἶναι ἀσφαλεῖς, τὸ παράδειγμα τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ κ. Μπούσιου θὰ μιμηθῶσι και οἱ λοιποὶ Ἕλληνες βουλευταὶ, εἰς πρῶτην δὲ εὐκαιρίαν θὰ προσφερθῶσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν να μετατραποῦν ὄλοι εἰς . . . ἀεροπλᾶνα, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι και ἀέρα ἔχει ή κεφαλή των ἀρκετὸν και πολὺ συχνὰ πλανῶνται ἐκ των ὑποσχέσεων τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομμάτου

Ἡ Γερμανία, μόλις πληροφορηθεῖσα ὅτι ή Τουρκία πρόκειται να ἀποκτήσῃ 23 ἀεροπλᾶνα, ἐκ των ὁποῖων αὕτη μόνον 10 κέκτηται, ἐντόνως διεμαρτυρήθη παρά τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ και προσπαθοῦσα να μεταίωσῃ τὸ σχέδιον, συνέστησεν, ἀντὶ των ἀεροπλᾶνων να μετατραποῦν και οἱ λοιποὶ Ἕλληνες βουλευταὶ εἰς μεταγωγικά, ὅπως και ὁ κ. Μπούσιος.

Ἡ Ὑψηλὴ Πύλῃ ὅμως διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ἀντέκρουσε τὴν Γερμανίαν, προσθέσασα ὅτι μόνον ὁ κ. Μπούσιος εἶνε κατάλληλος διὰ μεταγωγικῶν, ὡς ἔχων κάποιαν βαρύτητα, ἐνῶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες βουλευταὶ μόνον ὡς ἀεροπλᾶνα δύνανται να χρησιμοποιηθῶσιν

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ή Πύλῃ ὑποστηρίζεται και ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας.

Εἰς τὰ Ἑλληνοτουρκικά σύνορα ἄκρα ἡσυχία βασιλεύει. Μετὰ τὰς καλὰς διαθέσεις ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας και τῆς Ἑλλάδος, ἀπεστάλησαν εἰς τὰ σύνορα χάριν ἀνακρίσεων εἰς Ἑλληνας και εἰς Τούρκους ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐγευματίσαν — ὅπως συμβαίνει και εἰς τὰς μονομαχίας — ἤρξαντο ἀνακρίσεων.

Ἐπειδὴ δὲ ἤθελον να διεξγάγωσιν εὐσυνεῖδητως τὰς ἀνακρίσεις ταύτας, ἐθεώρησαν καλὸν να ἐπαναληφθῶσιν αἱ συμπλοκαὶ, ὅπως πραγματικῶς ἔλαβον χώραν.

Συνεφώνησαν λοιπὸν και ἐτοποθέτησαν ἕνα εὐζωνὸν ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, τὸν ὁποῖον ἐπυροβόλησαν οἱ Ὀθωμανοὶ στρατιῶται. Οἱ εὐζωνοὶ ἀντεπυροβόλησαν και ή μάχῃ διήρκεσεν ἐπὶ ὀκτώωρον, φονευθέντος ἐνός Ὀθωμανοῦ στρατιώτου.

Αὐτὰ ἐγιναν προχθὲς εἰς τὰ σύνορα παρά τὴν θέσιν Γκορτσιᾶ, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν βεβαιως σημασίαν, ἐγένοντο δὲ ἀπλῶς διὰ να ἀντιληφθῶσιν οἱ ἀξιωματικοὶ πῶς ἐγένοντο αἱ συμπλοκαὶ.

Αἱ μετὰξὺ Ἑλλάδος και Τουρκίας σχέσεις εἶναι ἐγκάρδιοι!

Κρητικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ τὸν Προϋπολογισμόν της ἐσβυσε τὸ κονδύλιον τοῦ ἀρμοστοῦ. Καὶ αἱ Δυνάμεις ἐδυσφόρησαν

Ὁ κ. Ζαΐμης δὲν διεμαρτυρήθη διὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τῷ ἀπέκοψεν ή Κρητικὴ πολιτεία, ἀλλὰ διεμαρτυρήθη ή Πύλῃ πρὸς τὰς Δυνάμεις.

Και αἱ Δυνάμεις ἐθύμωσαν μετὰ τὴν Κρητικὴν Κυβέρνησιν, προσεφέρθησαν δὲ να πληρώσωσιν αὐτὰ εἰς τὸν κ. Ζαΐμην τὸ ἐπίδομά του ὡς ἀρμοστοῦ και να χρεώσωσιν τὴν Κρητικὴν Κυβέρνησιν.

Προχθὲς λοιπὸν αἱ Προστάτιδες Δυνάμεις ἐβαλαν ρεφενέ και ἐπλήρωσαν τὴν ἐπιχορήγησιν εἰς τὸν κ. Ζαΐμην, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη να τὴν δεχθῇ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπεν ὁ κ. Ζαΐμης Ἀφοῦ οἱ Κρητες δὲν με πληρώνουν και ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε.

— Μὰ δὲν μπορεῖτε! Πάρετε αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ θυμώσωμεν ἂν δὲν τὰ πάρετε.

— Μὰ εἶναι ἀδύνατον να δεχθῶ. Ἀφοῦ δὲν πληρώνουν οἱ Κρητες!

— Μή σᾶς μέλλει! Πάρετε αὐτὰ τὰ χρήματα σεῖς και ἡμεῖς χρεώνομεν τὴν Κρήτην!

Τοιουτοτρόπως ἐμάθομεν ἐπὶ τέλος ὅτι και αἱ Δυνάμεις ἔχουν τρεχουμένους λογαριασμούς, ὅτι δὲ πλῆρωσιν τὰς ἀμαρτίας των ἄλλων ἂνευ ὑπάρξεως γραμματῶν . . .

Κύριε, τῶν Δυνάμεων!

Κατανυκτικώτατα ἐψάλησαν χθὲς οἱ χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς πόλεως, ἐν μέσῳ συρροῆς ἀτείρου κόσμου καὶ λαοποδυτῶν.

Καθὰ μᾶς τηλεγραφεῖ ὁ ἐν Χίῳ ἀνταποκριτὴς μας, εἰς τοὺς ἐκεῖ ναοὺς ἐψάλησαν καὶ οἱ ἀκόλουθοι χαιρετισμοὶ τῶν Χίων πρὸς τὸν βουλευτὴν τῶν κ. Τσελεπιδῆν, ὅστις ἀπῆλλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δεκάτης τοῦ καλοῦ :

Χαῖρε, ὦ γέννημα τῆς γῆς τῶν Χίων !
 Χαῖρε, ποῦ μᾶς ἔπεισες βουλευτὴς εἰς λαχεῖον !
 Χαῖρε, ποῦ πῆγες στὴν Πόλι καὶ κόθησες !
 Χαῖρε, ποῦ ποτὲ στὴ Βουλὴ δὲν ἐλάλησες !
 Χαῖρε, ποῦ εἶσαι τῶν Χίων προσκύνημα !
 Χαῖρε, ποῦ σοῦρθε καθ' ὕπνον οὗς τὸ μήνυμα !
 Χαῖρε, ποῦ πῆγες στὴς Ρεζῆς τὸ μεμοῦρι !
 Χαῖρε, ποῦ μίλησες μοῦσι με μοῦρι !
 Χαῖρε, καὶ μᾶς ἀπῆλλαξες ἀπὸ τὸν φόρον !
 Χαῖρε, ὦ πνεῦμα εὐφρῆς, καρποφόρον !
 Χαῖρε, ποῦ πῆγες εὐθὺς στὸ Βεζύρη !
 Χαῖρε, καὶ σοῦκανε τρανὸ χαιτῆρι !
 Χαῖρε, ποῦ πῆγες καὶ μέσ' στὸ Παλάτι !
 Χαῖρε, καὶ μᾶς γλύττωσες ἀπ' τὴ 'δεκάτη !
 Χαῖρε, Μιχαήλ, με κεφάλι δαιμόνιον !
 Χαῖρε, ποῦ στὴ Βουλὴ προκαλεῖς πανδαιμόνιον !
 Χαῖρε, ἐφάμλλε τοῦ Περικλέως !
 Χαῖρε, ὦ Χιώτη, τῶν Χιώτηδων κλέος !

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας :
 Συζητοῦν διὰ τὸν τελευταῖον λόγον τοῦ κ. Μπουσίου, προσφερθέντος νὰ μετατραπῆ εἰς μεταγωγικόν :

— Μὰ δὲν μοῦ λέγεις ; Τί ἐννοεῖ ὁ Μπουσίος με τὴν πρότασίν του ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ γίνῃ μεταγωγικόν ;
 — Ἀπλούστατον. Θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐγκαινιάσεως τῆς Βουλῆς τὸ Κομιτάτον τὸν ἐκούρδισε τόσο πολὺ, ὥστε τὸν ἔκαμε... β. α. π. ὀ. ρ. ι.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Φτερά στὸν ἄνεμο.

'Η Σαρακοστή.

Πᾶνε λοιπὸν τὰ ψέμματα, πᾶνε λοιπὸν τ' ἄστεϊα... Ἀρχίνησε ἡ Σαρακοστὴ κι' ἀρχίνησε ἡ νηστεία κι' ἀρχίνησαν μαζὺ μ' αὐτὴν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, τὰ κρεμυδάκια τὰ γνωστά καὶ τὰ πλακί τὰ μύδια.

Πᾶνε λοιπὸν τὰ ψέμματα, πᾶνε λοιπὸν τὰ γέλοια, τώρα φακὴ νερόβραστη, φασούλια καὶ μιτζέλια, τώρα παντοῦ κατάνυξις καὶ θρηῆνος ἐν Ραμῆ, κουκιὰ βρεμμένα τώρα πιά με λίγο ταφαμά.

Τώρα κ' ἐγώ, μωρὲ παιδιά, θ' ἀλλάξω καὶ θὰ γίνω φιλεῦσπλαγγνος καὶ τίμιος καὶ καθαρὸς καθρέπτης, δέκα θὰ παίρνω μοναχὰ καὶ δύο θὰ νὰ δίνω ποῦ ν' ἀπορῆ κι' ὁ τίμιος, ἀλλὰ κι' ὁ κάθε κλέπτης κ' εἰς τὸ ἐξῆς οὔτε μισὴ θὰ κάνω φάλτσο στέκα κι' ἂν εἶναι ἐννιά οἱ τίμιοι, μ' ἐμέν' ἄς γίνουν δέκα !

Στὸ διάβολο πειὰ στὸ ἐξῆς κάθε λογιῆς ἀμάκα !
 Θὰ κάνω λίγο τὸν κουτό, θὰ κάνω καὶ τὸν βλάκα καὶ στὴ ζωὴ μονάχο
 παράδειγμα πρὸς μίμησιν τὸν Τσακιτζῆ θὲ νᾶχω !

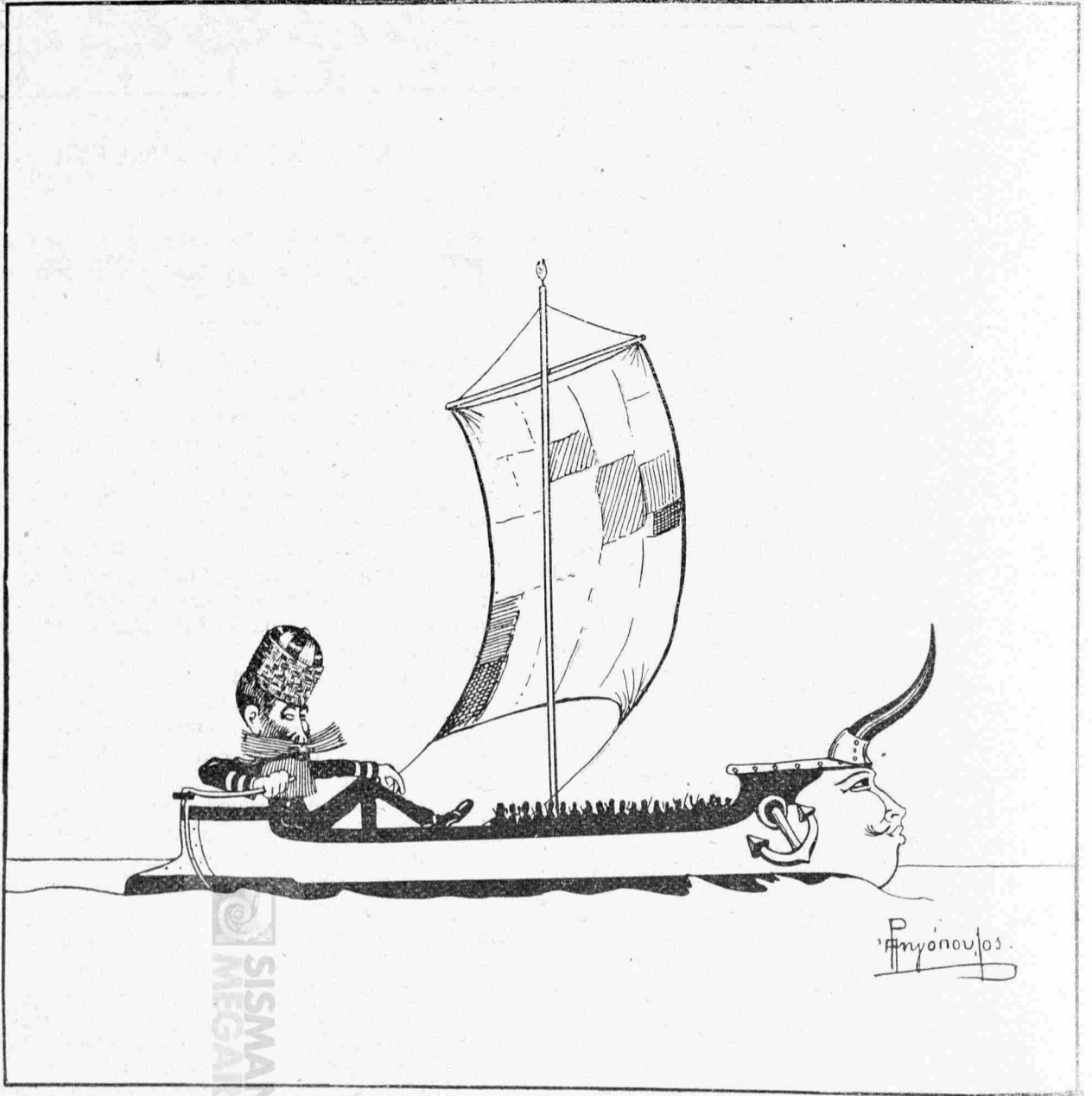
★
 'Εθνικὰ Νοσοκομεῖα.

Θ' ἀλλάξουν, λέει, τὰ τμήματα, θὰ γίνουνε μεγάλα θ' ἀλλάξουν κ' οἱ διάδρομοι, θ' ἀλλάξῃ καὶ ἡ σκάλα κι' ὅλα θ' ἀλλάξουνε, ἐκτὸς ἀπ' τὸ Φρενοκομεῖο, ποῦ θὲ νὰ μείνῃ πάντοτε στὸ ἴδιο τὸ σημεῖο. Γιατ εἶναι δύσκολο πολὺ κι' ὅσους κι' ἂν ἔχῃς πόρους, γιὰ τοὺς τρελλοὺς κατάλληλους ποτὲ δὲ βροῖσεις [χώρους.

★
 Αἱ παραστάσεις.

(Διὰ τὰ ἐπεισόδια τῶν οὐνῶρων).

Παραστάσεις στὰς Ἀθήνας, παραστάσεις κ' ἔδωπέρα, παραστάσεις κάθε λίγο, παραστάσεις κάθε μέρα,

Τὸ νέον μεταγωγικὸν στρατὸν ποῦ μεταφέρει μετὸν Μαχμουτ Σεφκέτ πασᾶ, γενναῖον τιμονιέρη.

παραστάσεις, παραστάσεις ποῦ κατήνησε ἀηδία.
 — Εἶναι, βλέπεις, παραστάσεις ποῦ δὲν ἔχουν [κωμωδία !

★
 'Αντραβ μπριζέ.

(Dernier cri...)

(Ἀφιερῶνται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν γυναικῶν μας)

Σιγά-σιγά, μετὸν καιρὸ, μέσ' στ' ἀντραβὲ τὰ τόσα θὰ βγάλουνε κι' ἀντραβ μπριζέ νὰ δένουνε... τῆ [γλῶσσα ;

Καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ ἐπεισόδιον.

(Ἡ σκηνὴ εἰς ἓνα καπηλειό).

Δύο φιλονεικοῦν· ὁ ἓνας παρεκτρέπεται εἰς τοὺς λόγους του καὶ ὁ ἄλλος τὸν δίδει ἓνα μπάτσο. Καὶ ὁ κάπηλος ἐπεμβαίνων, με θυμὸ :
 — Νὰ σᾶς πῶ, ρὲ παιδιά ! Γιὰ Βουλὴ τὸ πήρατε τὸ κ.τάστημά μου ! Ντροπὴ κομμάτι !

★
 Ἀδύνατα πράγματα.

— Νὰ λείψουν ἡ λάσπες ἀπὸ τὴν Πόλι.
 — Νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὴν Βουλὴν ὁ κ. Τσελεπιδῆς.
 — Νὰ διαβάσῃς τὸν Μεφιστοφελῆ χωρὶς νὰ στουμπώσῃς τὴν μύτη σου !

★
 Παράλληλισμοί.

Πῶς ὀμιλοῦν οἱ ἠθοποιοί μας :
 Μιράτ : — Ἡ παραστάσις τῶν κωμωδιῶν ἔφερε κέρδη.
 Πῶς ὀμιλοῦν οἱ πολιτικοί μας :
 Ριπάτ : — Ἡ κωμωδία τῶν παραστάσεων ἔφερεν... ἀναγούλα !

ὁ ΔΕΛΤΑΣ

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ
 Εἶναι

μοναδικὸν φάρμακον

κατὰ τῶν

ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
 τὰ καρδιακὰ νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ
 πλείστας ἐπιτυχίας.

Εἶναι
 θαυμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.

Π Α Υ Σ Ω Δ Υ Ν Ο Ν
 ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

★
 ἸΓΤΙΕΙΝΗ,

Τῶν ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἰατροῦ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Πωλεῖται παρ' ὅσας τῶν βιβλιοπώλαις τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ. 5.

Ἐκδοτικὸς οἶκος Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας.